

POEMS & POÈMES

vertaald of herdicht

Alle kunstvormen hebben met elkaar gemeen dat zij esthetische gevoelige mensen raken.
Verder zijn er echter vooral verschillen.

Literatuur verschilt onder andere van andere kunstvormen doordat zij de Taal als materiaal en medium heeft. Een voordeel daarvan is dat aspirant schrijvers en dichters het gereedschap voor hun ambacht niet meer vanaf de grond hoeven leren hanteren. Literatuur is dan ook een van de meest beoefende kunstvormen. Een ander voordeel is dat iedereen al een bepaalde taalvaardigheid bezit en er dus een grote potentiële basis voor appreciatie van literaire kunst bestaat, met het neven- effect dat velen zich een bevoegd recescent wanen.

Literatuur heeft wel het nadeel dat zij in haar originele vorm alleen toegankelijk is voor personen die de betreffende taal beheersen. De taak van de vertaler is literatuur voor sprekers van andere talen toegankelijk maken. Vertalers zijn daarom enigszins te vergelijken met musici die het werk van componisten vertolken.

Als een vertaler een gedicht zo vertaald heeft dat inhoud overeenkomt met die van het origineel, is hij zo ver als de violist die de noten van een partituur kan spelen. Nu moet hij er nog muziek van maken!
De vertaler moet, als herscheppend kunstenaar het gedicht herdichten.

Net als bij muzikale composities, zijn er verschillende interpretaties mogelijk van een gedicht, omdat het origineel verschillend kan worden begrepen. En soms heeft de brontaal nuances die haast onvertaalbaar zijn. Omdat taal zo veel mogelijkheden heeft om dezelfde dingen anders te zeggen, is de vertaler extra gelukkig als hij door de unieke eigenschappen van de doeltaal, iets kan inbrengen waarvan hij hoopt dat de dichter het zelf ook graag in het gedicht zou hebben verwoord.

Bij vertaling van gedichten uit talen die compacter zijn dan het Nederlands kunnen niet alle woorden worden vertaald als men de versvorm wil handhaven. De eerste uitdaging is in mooi Nederlands maar met minder woorden, toch de volledige inhoud van het gedicht over te brengen. Daarbij ook nog hetzelfde rijmschema en hetzelfde metrum als in het origineel gebruiken, lijkt vaak een onmogelijke opgave, omdat, om aan een van deze eisen te voldoen, de anderen eisen geweld moet worden aangedaan.
Waar ik dat toch heb geprobeerd, zijn de regels van het gedicht gecentreerd gedrukt.

Om gekunsteldheid te vermijden zijn veel andere vertalingen in proza of “vrije vers” vorm.
Of de grens tussen proza en poëzie daarbij wordt overschreden is mogelijk te bepalen aan de hand van de vertaling van het betreffende gedicht van Howard Nemerov.
Tenslotte, heb ik sommige gedichten in de vertaling expres een enigszins ludieke titel gegeven en voor de sonnetten zonder titel in de vertaling een titel bedacht.

Geb.	DICHTER	GEDICHT	Pag.
1902	Auden, Wystan H.	Miranda's Song	7
		Epitaph on a Tyrant	7
		ANOTHER TIME	8
		OUR BIAS	8
1925	Blum, Peter	Bittereinders	9
1925	Blum, Peter	Vrouwen van sukkelaars	9
1940	Drysdale Ann	The rams skull	10
		New fruit	11
1900	Engelman Jan	Vera Janacoupoulos	12
1915	Eybers, Elisabeth	AMASONE	13
		HUISKAT	13
		REQUIEM	13
1844	France Anatole	LA MORT DU SINGE	3
		UN SENATEUR ROMAIN	4
1874	Frost, Robert	A Considerable Speck	14
		The Road Not Taken	15
		Once by the pacific	15
		Range Finding	42
1860	Giraud Albert	CATHERINA DE MÉDICIS	6
1933	Graves, Robert	Dew-drop and diamond	16
		The naked and the Nude	16
1930	Hughes, Ted	The Warm and the Cold	17
1802	Hugo Victor	CLAIR DE LUNE	4
1865	Kipling, Rudyard	If	20
1922	Larkin, Philip	Take one home for the kids	18
		This Be The Verse / First sight	18
		Whitsun Weddings	45
		High Windows	19

Geb.	DICHTER	GEDICHT	Pag.
1961	Lugt, Pieter van der	Tergteef	12
1850	Mary E. Frye	Epitaph	42
1937	McGough, Roger	Let me die a young man	36
1892	Millay, Edna St. V.	Sonnets	21
		Sonnets	24
		Sonnets	27
		Sonnets	34
		First Fig	22
		Burial	23
		Inland	23
		Travel	23
		Midnight oil	23
		Dirge Without Music	35
1932	Mitchel, Adrian	Watch your step	43
1899	Nabukov, Wladimir	On translation	37
1920	Nemerov, Howard	Prose and Poetry	38
		The vacuum	38
		The gyroscope	39
		The lawn sprenkler	39
		Style	39
?	NN	I'am very well, thank you	44
1932	Plath, Sylvia	Face lift	40
1799	Pushkin, Alexander	The Name	37
1854	Rimbaud Arthur	LE DORMEUR DU VAL	6
1850	Stevenson, Robert	REQUIEM	43
1921	Wilbur, Richard	The writer	41

Anatole France - **LA MORT DU SINGE**

Dans la serre vitrée où de rigides plantes,
Filles d'une jeune île et d'un lointain soleil,
Sous un ciel toujours gris, sommeillant sans réveil,
Dressent leurs dards aigus et leurs floraisons lentes,

Lui, tremblant, secoué par la fièvre et la toux,
Tordant son triste corps sur des lambeaux de laine,
Entre ses longues dents pousse un rauque haleine
Et sur son sein velu croise ses long bras roux.

Ses yeux vides de craintes et vides d'espérance,
Entre eux et chaque chose ignore tout lien;
Ils sont empreints, ses yeux qui ne regardent rien,
De la douceur que donne aux brutes la souffrance.

Ses membres presque humains sont brûlants et frileux;
Ses lèvres en s'ouvrant découvrent les gencives;
Et, comme il va mourir, ses paumes convulsives
Ont caché pour jamais ses pouces musculeux.

Mais voici qu'il a vu le soleil disparaître
Derrière les huniers assemblés dans le port;
Il l'a vu : son front bas se ride sous l'effort
Qu'il tente brusquement pour rassembler son être.

Songe-t-il que, parmi ses frères forrestiers,
Alors qu'un chaud soleil descendait des cieux calmes,
Repu du lait des noix et couché sur les palmes,
Il s'endormait heureux dans ses frais cocotiers,

Avant qu'un grand navire, allant vers des mers froides,
L'emportait au milieu des clameurs des marins,
Pour qu'un jour, dans le vent qui lui mordait les reins,
La toile, au long des mâts, glaçât ses membres roides

A cause de la fièvre aux souvenirs vibrants
Et du jeûne qui donne aux âmes l'allégerance,
Grace à cette suprême et brève intelligence
Qui s'allume si claire aux cerveaux des mourants,

Ce muet héritier d'une race stupide
D'une rêve unique emplit ses esprits exaltés:
Il voit les bon soleils de ses jeunes étés,
Il abreuve ses yeux de leur flamme limpide.

Puis une vague nuit pèse en son crâne épais;
Laisant tomber sa nuque et ses lourds mâchoires,
Il râle. Autour de lui croissent les ombres noires :
Minuit, l'heure où l'on meurt, lui versa la paix.

ADAMANT – **De dood van de aap.**

In de glazen serre, waar rigide planten,
dochters van een jong eiland en een verre zon,
onder een grijze hemel sluimerend, zonder ontwaken
hun scherpe stampers en trage bloesems oprichten,

stoot hij bevend, geschokt door koorts en hoestend
zijn zielig lichaam in de wollen lompen wentelend,
een schorre ademtocht door zijn grote tanden
en kruist zijn rode armen over zijn behaarde borst.

Zijn ogen zonder angst en zonder hoop
ontkennen elke band met wat dan ook;
zij zijn gevuld, die ogen die niets zien
met de zachtheid die het lijden beesten geeft.

Zijn bijna menselijke ledematen zijn heet en koud,
hij toont zijn tandvlees als hij de lippen opent en,
nu hij sterven gaat, hebben zijn verkrampde handen
zijn gespierde duimen voor altijd verborgen.

Maar nu heeft hij de zon zien verdwijnen
achter de in de haven samengepakte schepen;
hij heeft het gezien: zijn lage voorhoofd rimpelt zich
van inspanning om plots zijn wezen te hervinden.

Verbeeld hij zich hoe hij met zijn broeders in het woud,
met een warme zon aan een kalme hemel,
verzadigd met kokosmelk, languit op het bladerbed
in gelukzalige slaap viel in de koele palmbossages,

voordat een groot schip, op weg naar koude zeeën,
hem wegvoerde onder het getier van de bemanning,
zodat op 'n dag, in een wind die in zijn lenden beet
het zeil aan de mast en zijn stramme leden bevroor?

Door de koorts met de levendige herinneringen
en het vasten dat de ziel verlichting geeft,
dankzij het ultieme en korte inzicht dat
zo hel in de hersens van stervenden oplicht,

wordt de geest van deze stomme erfgenaam van
een stompzinnig ras gevuld met een unieke droom:
hij ziet de mooie zonnen van zijn jonge jaren,
weer laaft hij zijn ogen aan hun heldere gloed.

Dan drukt een vage nacht zwaar in zijn dikke schedel
en dwingt zijn nek en grote kaken naar omlaag.
Hij brult. De schaduwen worden zwarter om hem heen.
Middernacht, het stervensuur, schenkt hem vrede.

Änatole France - **UN SENATEUR ROMAIN**

César, sur le pavé de la salle déserte,
Sous sa toge au grand plis, git dans sa majesté,
Le bronze de Pompée avec sa lèvre verte
A ce cadavre blanc sourit ensanglanté.

L'âme, qui vient de fuir par une route ouverte
Sous le fer de Brutus et de la Liberté,
Triste, voltige autour de sa dépouille inerte
Où l'indulgente Mort mit sa pâle beauté.

Et sur le marbre nu des bancs, tout seul, au centre,
Des mouvements égaux de son énorme ventre
Rythmant ses ronflements, dort un vieux Sénateur.

Le silence l'éveille, l'oeil trouble, il s'écrie
D'un ton rauque, à travers l'horreur de la Curie:
"Je vote la couronne à César dictateur!"

ADAMANT - IN DE ROMEINSE SENAAT

Caesar ligt , vermoord, onder zijn geplooid klee
languit op de plavuizen van de verlaten zaal.
De bronzen Pompeius aanschouwt het zonder leed;
zijn groene, nu bloederige, lippen lachen schraal.

De ziel, zojuist gevluht door de weg die moeizaam
het staal van Brutus en de Vrijheid heeft ontbloot,
fladdert triest rond zijn koud en onbeweeglijk lichaam
bleek met de schoonheid van de inschikkelijke Dood.

En alleen, centraal op de kale marmere banken,
snurkt ritmisch met het bewegen van zijn flanken
en z'n enorme buik, een senior Senator.

De stilte wekt hem, totaal verward, schreeuwt dit icoon
door de verschrikking van de Curie, op schorre toon:
"Ik stem voor de kroning van Caesar als dictator!"

Victor Hugo – **CLAIR DE LUNE**

La lune était sereine et jouait sur les flots.
La fenêtre enfin libre est ouvert à la brise!
La sultane regarde, et la mer qui se brise,
Là-bas, dún flot d'argent brode les noirs îlots.

De ses doigts en vibrants s'échappe la guitare.
Elle écoute .. un bruit sourd frappe les sourds échos,
Est-ce un lourd vaisseau turc qui vient des eaux de Cos,
Battant l'archipel grec de sa rame tartare?

Sont-ce de cormorans qui plongent tour à tour,
Et coupent l'eau, qui roule en perles sur leurs ailes?
Est-ce un djinn qui là-haut siffle d'une voix grèle,
Et jette dans la mer les créneaux de la tour?

Qui trouble ainsi les flots près du sérail des femmes? –
Ni le noir cormoran, sur la vague bercé;
Ni les piers du mur; ni le bruit cadencé
Dún lourd vaisseau rampant sur l'onde avec de rames.

Ce sont des sacs pesants, d'où partent des sanglots.
On verrait, en sondant la mer qui les promène,
Se mouvoir dans leurs flancs comme une forme humaine.
La lune était sereine et jouait sur les flots.

ADAMANT – In de maneschijn

De maan scheen sereen en speelde met het tij.
Het lang gesloten raam staat nu open voor de bries.
De sultane kijkt naar de golven die daar beneden breken
en rond de zwarte eilandjes 'n zilveren rand borduren.

Ze laat de gitaar trillend uit haar vingers vallen.
zij luistert .. een dof geluid dat doffe echo's wekt.
Is het een Turks schip komend uit de wateren van Cos,
dat de Griekse archipel met zijn Tartaarse roeiers tart?

Zijn het de aalscholvers die om beurten duiken
en het water klieven, dat in parels over hun vleugels rolt?
Is het een djinn die daarboven de kantelen van de toren
in het water gooit terwijl hij zingt met schrille stem?

Wie verstoort de wateren zo dicht bij de vrouwenharem? –
Niet de zwarte aalscholver, door de golven gewiegd;
Niet de stenen van de muur; noch het ritmisch geluid
van een zwaar vaartuig traag door de golven geroeid.

Het zijn zware zakken, waaruit snikken ontsnappen.
Men zou, als men de zee die ze wegvoert zou peilen
er iets als een menselijke vorm in zien bewegen.
De maan scheen sereen en speelde met het tij.

François Coppée – L' UN OU L'AUTRE

Ils étaient là deux cents, parqués pour la tuerie,
Pêle-mêle, arpentant le sinistre préau.
La Terreur redoublait. Derniers coups de fléau
Sur les épis. Derniers éclairs de tempête!
Sur Paris consterné, le sanglant coupe-tête
fontionnait sans trêve. Ils étaient là deux cents,
Condamnés ou du moins suspects, tous innocents!
Chaque matin un homme, à figure farouche
Entrait, puis, retirants sa pipe de la bouche
Et lisant bien ou mal ses immondes papiers,
Appellait, par leurs noms souvent estropiés,
Ceux qu'attendait dehors la fatale charrette.
Mais l'âme de chacun à partir était prête;
Le nouveau condamné, sans même avoir frémi,
Se levait, embrassait à la hâte un ami
Et répondait: "Présent!" à l'appel sanguinaire.
Mourier était alors une chose ordinaire;
Et tous, les gens du peuple et les gens comme il faut,
Du même pas tranquille allaient à l'échafaud.
Le Girondin mourait comme le royaliste.
Or, un jour de ces temps affreux, l'homme à la liste,
En faisant son appel dans le troupeau parqué,
Venait de prononcer ce nom: "Charles Leguay",
Quand, parlant à la fois, deux voix lui répondirent.
L'homme éclata de rire en disant: "J'ai le choix."
L'un des prisonniers était un vieuz bourgeois,
Débris de quelque ancien parlement de province,
En poudre, et qui gardait, sous son habit trop mince,
L'air digne et froid qu'avaient les députés du tiers;
L'autre, un jeune officier, au front calme, aux yeux fiers,
Très beau sous les haillons de son vieil uniforme.
L'homme à la liste, ayant poussé son rire énorme,
Réprit: "Vous avez donc tous deux le même nom?"
"Nous sommes prêts tous deux.", fit le veillard.
"Non, non," dit le greffier,
" il faut s'expliquer, quand je parle."
Tous les deux se nommaient Leguay; tous les deux Charles;
Tous les deux, de la veille ils étaient condamnés.
Alors l'autre, roulant ses gros yeux avinés:
" Du diable si je sais qui des deux je préfère!
Citoyens, arrangez entre vous cette affaire,
Mais sans perdre de temps, car Samson n'attend pas."
Le jeune vint au vieux et lui parla tout basse;
L'heroïque marché fut très court à débattre:
"Marié, n'est-ce pas?" "Oui."
" Combien d'efants? "Quatre."
Le greffier répétait en riant: "Dépêchons!"
"C'est moi qui dois mourir", dit l'officier. "Marchons!"

ADAMANT – Hij of ik

Met tweehonderd waren ze, voor de slachtpartij,
opeengepakt, ijsberend, op de duistere binnenplaats.
De Terreur verdubbelde. De laatste slagen van de plaag
voor de oogst. De laatste weerlichtflitsen van het onweer.
In het verbijsterd Parijs, functioneerde de bloedige
onthoofdingsmachine zonder rust.
Met tweehonderd waren ze, veroordeeld of minstens verdacht,
allemaal onschuldigen!
Elke morgen verscheen een man met een wreed gezicht, nam de
pijp uit zijn mond en, zijn smerige papieren goed
of slecht lezend, riep hij bij hun vaak verminkte naam,
diegene voor wie buiten de fatale al kar wachtte.
Maar de ziel van ieder was klaar om te vertrekken;
Zonder zelfs te hebben gebeeft, stond
de nieuwe veroordeelde op, omarmde haastig een vriend
en antwoordde: "Present!" op het bloedig appel.
Sterven was toen iets heel gewoons;
en allen, de volksmensen en die uit de betere stand
gingen met dezelfde rustige pas naar het schavot.
De Girondijn stierf net als de Royalist.
Welnu, op een van deze afschuwelijke dagen, had de man met de
lijst die appel hield in de samengepakte troep
juist de naam "Charles Leguay" uitgesproken,
of, twee stemmen antwoordden hem tegelijkertijd.
De man barstte in lachen uit en zei: "Ik heb keus."
Een van de gevangenen was een oude bourgeois,
bepoederd, overblijfsel van een oud provinciaal parlement,
die onder zijn te dunne kleding nog de waardige en koele houding
van die afgevaardigden had.
De ander, een jonge officier, met kalm gezicht en fiere ogen,
was heel knap in de lompen van zijn oud uniform.
De man met de lijst, hernam, na zijn lachuitbarsting:
"Jullie hebben dus allebei dezelfde naam?"
"We zijn allebei klaar", zei de grijsaard.
"Nee, nee", zei de griffier,
"Ik wil uitleg, als ik dat vraag."
Allebei heetten ze Leguay, allebei Charles. Allebei waren ze de
avond ervoor veroordeeld.
Daarop zei de ander, met zijn wijntroebele ogen rollend:
" Ik weet verduiveld niet wie ik het liefste neem!
Burgers, regel deze zaak onder elkaar,
maar zonder tijdverlies, want Samson wacht niet."
De jonge man ging naar de oude en vroeg hem zacht,
het heldhaftige onderhoud was zeer kort van duur:
" Getrouwd, nietwaar?" "Ja."
"Hoeveel kinderen?" "Vier."
De griffier herhaalde lachend: "Opschieten!"
"Ik ben het die gaat sterven", zei de officier, "Laten we gaan!"

Albert Giraud – CATHERINA DE MÉDICIS

Le beau roi Chales IX, l'âme obscure et flétrie
Par un mal qui déçoit maître Ambroise Paré,
Rêve, les yeux plombés, dans son fauteuil doré,
Les mains jointes sur un traité de vénerie.

Sa mère, la veille aigle au profile amaigri,
Lui dit en le baisant sur ses tempes de cire:
Réveilles-vous, mon fils, c'est le moment de rire
Et de louer Dieu: Je tiens Montgomery,

Le meurtier du roi Henri II, votre père ...
mais le pâle Valois, sans plaisir ni colère,
demande, d'un air las, qu'on le laisse dormir.

Et re foulant ses pleurs, la reine aux lèvres minces
Mysterieusement s'en va trouver les princes,
Pensant: "la mort est proche: il ne sait plus hair.

ADAMANT – Catherina de Médicis

De mooie koning Karel droomt in zijn vergulde zetel,
de ogen gesloten, zijn ziel verduisterd en verwelkt
door een kwaad dat meester Paré te machtig is.
Zijn handen omklemmen een venerische kuur.

Zijn moeder, de oude adelaar met het vermagerd profiel,
zegt, terwijl ze hem op zijn wassen slapen kust:
" Word wakker, mijn zoon, dit is het moment voor vreugde
en God te loven: Ik heb Montgomery

de moordenaar van koning Hendrik, uw vader ..."
Maar de bleke Valois, zonder woede of genoegten,
vraagt, op matte toon, hem met rust te laten.

En haar tranen terugdringend, begeeft de koningin
met de dunne lippen zich heimelijk naar de prinses,
denkend: "De dood is nabij: hij kan niet meer haten."

<p>Arthur Rimbaud – LE DORMEUR DU VAL</p> <p>C'est un trou de verdure où chante une rivière Accrochant follement aux herbes des haillons D'argent, où le soleil de la montagne fière Luit: c'est un petit val qui mousse des rayons.</p> <p>Un soldat jeune, bouche ouverte, tête nue, Et la nuque baignant dans les frais cresson bleu, Dort; il est étendu dans l'herbe, sous la nue, Pâle dans son lit vert où la lumière pleut;</p> <p>Les pieds dans les glaïeuls, il dort. Souriant comme Sourirait un enfant malade, il fait somme. Nature, berce-le chaudement: il a froid.</p> <p>Les parfums ne font pas frissonner sa narine. Il dort dans le soleil, la main sur la poitrine, Tranquille. Il a deux trous rouges au côté droit.</p>	<p>ADAMANT – De slaper in de vallei</p> <p>In de groenbegroeide kloof, zingt een rivier die on- stuimig zilveren flarden aan de planten hangt. De weerschijs op de bergen maakt dat van de zon de vallei 'n overvloed aan stralend licht ontvangt.</p> <p>Een jonge soldaat, slaapt, blootshoofds, mond open, met zijn nek in de blauwe sterrenkers gelegen, uitgestrekt op het gras - hij kon niet verder lopen - bleek op zijn groene bed onder de stralenregen.</p> <p>Voeten in de gladiolen, slaapt hij, met de glimlach van een ziek kind. Hij sluimert - al de hele dag. Natuur, wieg hem warm, want hij heeft het koud.</p> <p>Bloemengeuren beroeren vruchteloos zijn neus. Hij slaapt, hand op de borst, maar niet pompeus; twee rode gaten in zijn zij, zijn al dagen oud.</p>
--	--

W.H. Auden - **Epitaph on a Tyrant**

Perfection, of a kind, was what he was after,
And the poetry he invented was easy to understand;
He knew human folly like the back of his hand,
And was greatly interested in armies and fleets;
When he laughed, respectable senators burst with laughter,
and when he cried the little children died in the streets.

W.H. Auden – **Miranda's Song**

My Dear One is mine as mirrors are lonely,
As the poor and the sad are real to the good king
and the high green hill sits always by the sea.

Up jumped the Black man behind the elder tree,
Turned a somersault and ran away waving;
My dear one is mine as mirrors are lonely.

The Witch gave a squawk; her venomous body
melted into light as water leaves a spring
And the high green hill sits always by the sea,

At his crossroads, too, the Ancient prayed for me;
Down his wasted cheek tears of joy tranen were running:
My Dear One is mine as mirrors are lonely.

He kissed me awake, and no one was sorry;
The sun shone on sails, eyes, pebbles, anything,
And the high green hill sits always by the sea.

So, to remember our changing garden, we
Are linked as children in a circle dancing:
My Dear One is mine as mirrors are lonely,
And the high green hill always sits by the sea.

ADAMANT - **Grafschrift voor een Tiran**

Een zelfbepaalde soort perfectie was zijn doel,
en zijn dichterlijke teksten begreep men met gemak.
De natuur van de mens kende hij als zijn broekzak
en voor leger en zeemacht was hij altijd paraat.
Als hij lachte, werd de stijve senaat 'n vrolijke janboel,
en als hij huilde stierven er kleine kinderen op straat.

ADAMANT – **Miranda's Lied**

Mijn Liefste is net zo van mij als zijn spiegelbeeld,
als armen en treurigen echt zijn voor de goede koning
en de hoge groene heuvel altijd aan zee ligt.

Hoogop sprong de Boeman vanachter de vlierstruik
maakte een salto en rende wuivend weg.
Mijn Liefste is net zo van mij als zijn spiegelbeeld.

De Heks gaf een schreeuw; haar giftige lijf
smolt in het licht als water dat uit een bron stroomt
en de hoge groene heuvel altijd aan zee ligt.

Op zijn kruispunt bad ook de Oude voor mij;
vreugdetranen rolden over zijn uitgeteerde wangen.
Mijn Liefste is net zo van mij als zijn spiegelbeeld.

Hij kustte me wakker, en niemand had spijt;
de zon scheen op zeilen, ogen, keien, op alles,
en de hoge groene heuvel ligt altijd aan zee.

Zo dansen we als kinderen gearmd in een kring
om onze veranderende tuin te onthouden.
Mijn Liefste is net zo van mij als zijn spiegelbeeld
en de hoge groene heuvel ligt altijd aan zee.

W.H. Auden – **OUR BIAS**

The hourglass whispers to the lion's roar.
The clock-towers tell the gardens day and night,
How many errors Time have patience for,
How wrong they are in being always right

Yet Time, however loud it chimes, or deep,
However fast its falling torrent flows,
Has never put one lion off his leap
Nor shaken the assurance of a rose.

For they, it seems, care only for succes:
While we choose words according to their sound
And judge a problem by its awkwardness;

And Time with us was always popular.
When have we not preferred some going around
To going straight to where we are?

ADAMANT – **ONZE MAKKE**

Het tijdglas overruist de leeuw z'n brul.
De kerkklok wijst de tuinen stipt de tijd.
Maar hun formeel gelijk toont onbenul,
het is met de werkelijkheid in strijd.

Want hoe luid of diep z'n gongslag ook klinkt
- al werd zijn stroom in vrije val versneld -
de Tijd heeft nooit 'n leeuw z'n sprong verlinkt,
het trotse zelfbeeld van geen roos geveld.

Want zij gaan slechts voor echt en resultaat,
lijkt het. Wij kiezen woorden om hun klank -
problemen .. naargelang moeilijkheidsgraad.

Bij ons wordt Tijd altijd ruim opgevat;
wij nad'ren zaken liefst vanuit de flank
en kiezen zelden het rechtstreekse pad.

W.H. Auden – **ANOTHER TIME**

For us like any other fugitive,
Like the numberless flowers that cannot number
And all the beasts that need not remember,
It is to-day in which we live.

So many try to say Not Now,
So many have forgotten how
To say I Am, and would be
Lost, if they could, in history.

Bowing, for instance, with such old-world grace
To a proper flag in a proper place,
Muttering like ancients as they stump upstairs
Of Mine and His or Ours and Theirs.

Just as if time were what they used to will
When it was gifted with possession still,
Just as if they were wrong
In nomore wishing to belong.

No wonder then so many die of grief,
So many are so lonely as they die;
No one has yet believed or liked a lie,
Another time has other lives to live.

ADAMANT – **ANDERE TIJDEN**

Voor ons en alle vluchters door de tijd -
de onbewuste bloemen zonder tal,
en dieren vrij van de geheugen val -
geldt: Leef Nu, anders krijg je spijt!

"Niet Nu" – het klinkt uit veler keel,
en zeggen "Ik Besta" kost veel
mensen moeite, gezien hun wens:
een leven als vergeten mens.

Groetend bijvoorbeeld, ouderwetse stijl,
de juiste vlag, maar wel vanaf een mijl.
De trap op stommelend als bejaarden,
mompelend wie er wat, waar vergaarden.

Alsof de Tijd niet anders is als toen
ze hem zelf bepaalden, in goede doen.
Alsof zij verloren
die daarbij niet meer wilden horen.

Geen wonder dat velen sterven nu van smart,
en velen doodgaan met 'n eenzaam hart;
want leugenaars die stelt men niet op prijs.
Andere tijd - andere levenswijjs!

Peter Blum – **BITTEREINDERS**

Hiervoor gestaal deur eeue leeujaagterdom,
deur epos en psalm tot standvastigheid geroer,
oorlewering vreemd aan ons oorlewering, dressuur
tweede natuur geword in isolatie, tuur
ons – hande koel geklem om koel staal van die roer -
na haai heuwels waaruit (ons weet) geen hulp sal kom.

As ons uit kantele van oortuiging neerfrons
op die van óns plekname reeds ontaasde velde
(uitkenbaar net die rots van Rondomsdruk), sien ons
(onder - onbang – mang wilde gif-en-getal geswelde
vyande wat nydig knoei, ons einde uitbroei
in hul pluimskedels) 'n laning (na geen huis) week
bome gebuk, gebuig, gedruk uit hulle loodreg
stamreg, werwelloos voor 'n oorwig wind geswig -
sien en minag.
Ons sal nie buig nie.
Ons sal breek.

ADAMANT - **BITTEREINDERS**

Door eeuwen leeuwenjacht hiervoor gestaald,
door epos en psalm tot standvastigheid bewogen,
overleveringen vreemd aan onze overlevering, discipline
in afzondering tot tweede natuur geworden, staren wij,
onze handen stevig geklemd om het koude staal van ons wapen,
naar gindse heuvels, waaruit (weten we) geen hulp zal komen.

Als we vanaf de kantelen van onze overtuiging neerfronsen
op de van onze plaatsnamen reeds ont-aasde velden
(alleen de rots van Rondomskreek is nog herkenbaar), zien we
beneden veel in aantal en venijn toegenomen vijanden,
onbevreesd, druk in de weer, ons einde uitbroeiend
onder hun pluimskedels, zien we 'n laan (naar geen huis),
slappe bomen, gebukt, uit hun verticale stand gebogen,
ruggengraatloos gezwicht voor het overwicht van de wind -
we zien en minachten.
Wij zullen niet buigen.
Wij zullen barsten.

Peter Blum - **VROUWEN VAN SUKKELAARS**

Wat is hul, daardie vroue – martelaars
of swape? Wat hul ouerlike huis
verlaat het (havens waar kos altyd gaar is,
waar klein verdriet, klein vreugdes, daagliks kuis gemeenskaplik
gebreek word soos vars brood)
- om met 'n man, spontaan en dom verkore
as ontvanger van hulle harte en skoot,
uit te trek oor die Groot Onverskilligheid
waar eensames – selfs paartjies – gou verlore
raak in duine wat skuif met elke wind,
bakens begrawe, paaië uitwis – waar buit
altyd maar minder volop is dan mae?
Watter oorgawe het hul so gebind
aan spore sonder toekoms of behae?

In enkelkamer, krot en oes hotel
is elke een besig om 'n skamel tent
vol gate op te slaan vir haar gesel:
en met 'n blom, 'n stofie en 'n prent,
'n laken en haar eie naakte vel,
skep sy vir hom die hele Orient.

Julle groet ek, versagters van ons pad -
jullie prys ek, mede-avonturiers,
bo jul verstandige susters wat die kat
uit die boom kyk, en met hoëhakskoene
oor die soetwei trippel.

Sal ek ooit deurgrond
wat julle groot vrygevigheid motiveer?
Julle versoet die brak smaak in my mond:
gedagtes aan julle meng ek met my soene
as ek die angs wil vermom.

Ook vir my
het jul soms mooi tapyte uitgesprei.

ADAMANT - **VROUWEN VAN SUKKELAARS**

Wat zijn dat toch voor vrouwen - martelaressen of doetjes?
Die hun ouderlijk huis (de haven,
waar het eten altijd klaar staat, waar klein verdriet en
kleine vreugden dagelijks zuiver gedeeld worden,
gebroken worden als vers brood)
verlaten, om met een man - spontaan en dom gekozen
als ontvanger van hun hart en schoot -
de Grote Onverschilligheid in te trekken,
waar eenzamen – zelfs als paar – gauw verdwalen
in duinen die met elke wind verschuiven,
de bakens begraven, de paden uitwissen
– waar nu eenmaal nooit volop eten is voor alle magen?
Wat voor overgave heeft hun zo gebonden
aan paden zonder toekomst of behagen?

In eenkamerwoning, krot en verlopen hotel
is ieder bezig om 'n schamele tent
vol gaten op te slaan voor haar gezelschap:
en met een bloem, een stofje en een prent,
'n laken en haar eigen naakte vel,
schept zij voor hem de hele Oriënt.

Jullie groet ik, verzachters van ons pad –
jullie prijs ik, mede-avonturiers,
boven jullie verstandige zusters die de kat
uit de boom kijken, en op naaldhakken
door hun zoete leventje trippelen.

Zal ik ooit
de motivatie voor jullie gulheid doorgronden?
Jullie versoeten de brakke smaak in mijn mond:
gedachten aan jullie meng ik met mijn kussen
als ik mijn angst wil verbergen.

Ook voor mij
hebben jullie soms mooie tapijten uitgespreid.

Ann Drysdale – The Rams Skull

There it sits on the table.
An exercise in metaphor.
Eyeholes vacant;
Overstated horns akimbo.
Ridiculous in death.
The tutor speaks:
"Forget reality. See shapes. See thoughts.
See half-formed visions of a greater consciousness.
Just look and see and, having seen, say."

They look. I look. We look,
And one by one they speak,
Saying they see landscapes, caverns and waterfalls,
Great rocks and oceans and the homes of eagles.

Now comes my turn: "Ann, tell us what you see."
I see a ram's skull; heft it at arm's length,
Ponder in pantomime,
Then to the word-befuddled class declare
"Alas, poor Herdwick!" - and they roar
Till all that carefully constructed metaphor
Falls like a clown's trousers round the tutor's feet.

I feel myself dismissed -- his tight lips telegraph:
"Trust you to settle for a cheap and easy laugh..."
Later, alone, I beg to contradict,
Such laughs are easy but they don't come cheap.

Who wants to be a poet anyway?
Sometimes I hate poets. Hate them for not knowing
The ram beneath the skull.

A Swaledale tup.
He'd have got bonny gimmers, this old chap -
For old he was; some of his teeth are gone.
See how the horns curl round and round again
Finishing in the comic little lift
Left over from his lambhood. Close and tight
They sat upon his cheeks, trapping his head
Till someone cut a slice from each of them
To ease the workings of his mighty jaw.
Somebody did a nifty hacksaw job;
Somebody else sweated to hold him still,
Digging their fingers into the greasy elf-locks,
Pinning his ear back with a grubby thumb.

ADAMANT – De schedel van de ram.

Daar staat hij op de tafel;
'n oefening in beeldspraak.
Lege oogkassen;
overdreven gebogen horens.
Lachwekkend in zijn dood.
De leraar spreekt:
"Vergeet de realiteit. Zie vormen. Zie gedachten.
Zie half gevormde visioenen van een groter bewustzijn.
Puur kijken en zien. En als je gezien hebt, spreek".

Ze kijken. Ik kijk. Wij kijken.
En een voor een spreken ze,
zeggend dat ze landschappen, grotten en watervallen zien,
grote rotsen, oceanen en de horsten van arenden.

Nu is het mijn beurt: "Ann, vertel eens wat jij ziet"
Ik zie de schedel van een ram, houd hem op armlengte,
Ik speel zwijgend overwegen,
en verklaar dan aan de verwarde klas:
"Helaas, arm Herdwick schaap"- en zij brullen
tot al die zorgvuldig bedachte beeldspraak
als een clownsbroek rond de enkels van de leraar valt.

Ik voel me weggestuurd – zijn strakke lippen seinen:
"Echt Ann; het afdoen met 'n goedkope makkelijke lach.."
Later, alleen, wil ik protesteren,
Zo'n lach is gemakkelijk, maar niet goedkoop.

Wie wil er trouwens dichter zijn?
Soms haat ik dichters. Haat ze, omdat ze de ram
niet kennen achter de schedel.

Een Swaledale ram.
Hij zal mooie jonge ooien gehad hebben, deze ouwe reus-
want oud, dat was ie: hij miste nogal wat tanden.
Zie hoe z'n horens rond en nog een rond krullen
om te eindigen in een grappige opwaartse tip,
overgehouden uit zijn lammertjaren. Nauw en vast
zaten ze tegen zijn wangen, hielden z'n kop gevangen
tot iemand van elk een stuk afzaagde
om zijn machtige kaak ruimte te geven.
Iemand deed een handige handzaag klus;
zwetend hield iemand anders hem vast,
zijn vingers begraven in de vette haarlokken,
met een vuile duim het oor naar achter houdend.

Somebody cared. He'd not have lived so long
 Without a good master. All of seven-shear.
 Keen, too. See in one horn the drilled hole
 Where they close-coupled him to a companion.
 Ramshackled, lest they tugged the ewes too soon.
 Seven times a fleece fell, damp and rank-smelling,
 Stained with the old musk, bedewed on the skin side
 With his essential oils. Oh, the rare stink of him
 In the height of the season.

And once, on a latefrost morning, he was new.
 Licked into life by an old blackfaced ewe.
 Perhaps a child fed him and knew the touch
 Of whiskery lips, the thrust of his blunt head.

How could they look at a ram's skull and not see
 That once that skull would have been small enough
 To fit roundly, slick as a cricket ball,
 Into the cupped palm of a shepherd's hand.

Zonder de zorg van 'n goede baas zou hij niet zo lang –
 zeven jaarlijkse scheerbeurten lang – geleefd hebben.
 Vurig ook. Kijk, het geboorde gat in een hoorn waarmee
 hij krakkemikkig aan een makker vastgemaakt werd,
 omdat ze anders de ooien te vroeg besprongen.
 Zeven keer viel zijn vacht, klam en ranzig ruikend,
 met oude muskus bevestigd, aan de binnenzijde bedauwd
 door zijn huidvetten. O, zijn zeldzame stank
 op het hoogst van de paartijd.

En eens, op een morgen na nachtvorst was hij weer
 tot leven gelikt door een oude ooi met 'n zwarte snoet.
 Misschien voerde een kind hem dat het gevoel kende
 van zijn snorrebaard, en de stoot van zijn stompe kop.

Hoe kunnen ze naar de schedel van 'n ram kijken en
 niet zien dat die schedel eens klein genoeg was
 om, rond en glad, als een cricket bal te passen
 in de geholde palm van de herder zijn hand.

Ann Drysdale was als alleenstaande moeder tegelijk leerling dichter en leerling boerin op haar eigen boerderij. Het Herdwick schapenras van het Engelse Lake district heeft unieke eigenschappen. Eenjarige vrouwelijk schapen heten "gimmers", zoals bij ons eenjarige koeien "pinken" heten.

Ann Drysdale - New Fruit

In the last knockings of the evening sun
 Eve drinks Calvados. Elsewhere in her life
 She has played muse and mistress, bitch and wife.
 Now all that gunpoint gamesmanship is done.

She loves the garden at this time of day.
 Raising her third glass up to God, she grins;
 If this is her come-uppance for her sins
 It's worth a little angst along the way.

A fourth. Again the cork's slow squeaky kiss.
 If, as the liquor tempts her to believe,
 The Lord has one more Adam up His sleeve
 He's going to have to take her as she is –
 Out in the garden in a dressing-gown
 Breathing old apples as the sun goes down.

ADAMANT – Late oogst

Loom in de avondzon z'n laatste gloed
 drinkt Eef haar Calvados. In haar leven
 was ze kreng, floesie, partner, en even
 Muze. Die Eva's zijn nu weg - voorgoed.

Ze houdt van dit uur alleen in de gaard.
 Naar God toastend grijnst ze onomwonden:
 als dit echt het loon is voor haar zonden
 was het de angst onderweg wel waard.

Nog 'n glas, weer klinkt zacht de kurk z'n kus.
 Als, zoals de drank haar tart te denken,
 de Heer nog één Adam haar zal schenken,
 moet die haar nemen zoals ze is - plus
 'n overrijpe appeladem - bloot
 onder haar duster, in het avondrood.

Jan Engelman:

Vera Jancopoulos

Cantilene

Ambrosia, wat vloeit mij aan?
uw schedelveld is koeler maan
en alle appels blozen

de klankgazelle die ik vond
hoe zoete zoele kindermond
van zeeschuim en van rozen

o muze in het ochtendlicht
o minnares en slank gedicht
er is een god verscholen

violen vlagen op het mos
elysium, de vlinders los
en duizendjarig dolen

ADAMANT

Contra verso

Utopia? Al lang vergaan!
de schedelinhoud naar de maan
het gabberdom penoze

de tekstballonnen uit de mond
zijn leger, maar wel lekker rond
nu telt alleen nog pose

verloedering van de moraal
wordt door de kekke turbotaal
zo goed als niet verborgen

helaas, mentale RSI
beperkt - de macht van Pi -
de horizon van morgen

epitaaf

homo decádiens – al ziek,
verast toen helse kernmuziek
de rekening kwam bezorgen

Pieter van der Lugt - **Tergteef**

Jy sê mos man is altijd reg
Wel,dan is ek verkeerd vannag
Ik kul die sak, sit sade weg
en korrel hoër as my geslag
se deug, ek is tot meer in staat
as voorbehoede byna-sex
en kleindood, daardie doodloop straat
het my nou lang genoeg beheks

maar – ek moet by konvensie hou
en soos 'n tergteef mij verweer:
volgens die reël van die vrou
speel ek 'n slag: my kop is seer

ADAMANT - **Ontmacht**

Jij zegt: “ ‘n kérel is potent! ”.
Zit ik dan even fout vannacht...
Want ik verzaak, ben dus geen vent.
Maar ik wil meer dan mijn geslacht
zijn lol, dan safe net-echt sex.
Orgasmedwang maakt mij zo moe
dat jij me voorkomt als een heks;
die scoringsplicht die leidt daar toe.

Toch, aangepast gedrag vereist
een correcte verdedigingslijn
zoals mijn laffe vraag bewijst:
“Morgen schat? Nu heb ik hoofdpijn”.

<p style="text-align: center;">Elisabeth Eybers - AMASONE</p> <p>Krijglustig, kuis en skoon soos Artemis, knak ek my voor geen swakkeling-tiran: die hoefslag van my hart word nooit gesus door flou en slinkse lusten van 'n man.</p> <p>My vingers wat die boogenaar singstyf span, my vuist wat hooggehef die jagspies hou, hom trefgewis laat suis, sal nooit ontspan tot knutseltaak van wieg en weefgetou.</p> <p>Gespierde hings, my teuelgreep tem jou trots, boetseer die ritme van jou vaart en streel jou taaigekromde nek dat ons over rots en slote en struik sweef soos over fluweel.</p> <p>My soepel ledemate ken één drif: glad, soos 'n eikel in sy doppie, pas die koepel van jou ribbe en ruggegraat in my gevorkte liggaamsholte vas.</p>	<p style="text-align: center;">ADAMANT - AMAZON</p> <p>As warlike, beautiful and chaste Diàn, for not a weakling tyrant I will bend: by cunning lust or wooing of a man, the gallop of my heart will not be pent.</p> <p>My fingers that hitch bow snares singing tight, my fist that lifts and aims the hunting spear will not relax to chores as boring light as spinning, cradling or preparing fare.</p> <p>Muscled stallion, I stroke your sturdy neck, knead the rhythm of your speed, tame your pride when over rock and ditch, off the beaten track, we as on carpet race, in weightless flight.</p> <p>My supple limbs do know their urge so well: the perfect smooth fit of your domed spine and rib cage, as an acorn in its shell, in the wideforked body parts of mine.</p>
<p style="text-align: center;">Elisabeth Eybers - Requiem</p> <p>Ontkom aan een omswagtelde verlede Het ek 'n kwarteeu lank sy slaap gedeel; verkennde en vindingrijke jare.. Die nag was ons domein, maar op die duur Kon dit die skade van die dag nie heel Met soveel ure ruig van moontlikhede Om elkeen se eie koers te stuur.</p> <p>Sinds ek verneem dat sij titaanse yver door woekerende sellen word bedreig Luister ek snags weer na sy asemhaling en gun hom daar die ongedeelde slaap van een wat elke sege waar wou maak door menslike overwegings te ontstyg in die vervulling van sy dure taak: mega-insameling vóór asemfaling.</p> <p>Dit is nie alles nie. Hy was ook sag en vriendelik en kon vroër aansteeklik lag</p>	<p style="text-align: center;">Requiem</p> <p>Aan een beschutte jeugd ontkomen heb ik een kwarteeuw lang zijn slaap gedeeld; verkennde en vindingrijke jare.. De nacht was ons domein, maar op den duur kon die de schade van de dag niet helen, met zo veel uren, zo veel mogelijkheden om elk zijn eigen gang te gaan.</p> <p>Sinds ik weet dat zijn tomeloze energie door woekerende cellen wordt bedreigd luister ik 's nachts weer naar zijn ademhaling en gun ik hem de ongestoorde slaap van iemand die elke zege wou ervaren door menselijke overwegingen ten spijt te volharden in zijn dure strijd: maximaal leven tot aan het eind.</p> <p>Dat is niet alles. Hij was ook zacht en vriendelik en kon vroeger aanstekelijk lachen.</p>
<p style="text-align: center;">Elisabeth Eybers - HUISKAT</p> <p>Die kat strek hoog op vier bene, buig behaaglik om haar luipeerdies te rek, rol om en lê fluwelig oopgevelek dat keel en bors en buik die son kan suig.</p> <p>Ons noem haar 'kat' want sy is sonder siel en anoniem. Smal skerve van agaats staar koud uit die driehoekige gelaat. Arglistig, vloeibaar, soos 'n blink reptiel</p> <p>van los en lenig wees versadig. Sy sal nooit – die veearts het haar 'reggemaak' ekstase en angs van lewe voortbring smaak sal, steeds eenselwig, alle teerheid stuit. Ek hol my hand behoedzaam, smalend sluit sy haar oë, kronkel by my greep verby.</p>	<p style="text-align: center;">HUISKAT</p> <p>De kat strekt zich hoog op vier poten, kromt zich behaaglijk om haar panterlies te rekken, valt om en laat veelkleurig opengespreid keel en borst en buik de zon opzuigen.</p> <p>We noemen haar "kat", want ze heeft ziel noch naam. Smalle scherven van agaats staren koud uit haar driehoekige gelaat. Sluw en buigzaam als een glanzende slang</p> <p>is ze het wézen van soepel en lenig. Nooit– de veearts heeft haar geholpen – zal ze in angst en extase nieuw leven baren. Altijd eenzelvig, zal ze alle liefde weren. Ik hol mijn hand behoedzaam, smalend sluit ze haar ogen, kronkelt onder mijn greep vandaan.</p>

Robert Frost - A Considerable Speck

(Microscopic)

A speck that would have been beneath my sight
On any but a paper sheet so white
Set off across what I had written there.
And I had idly poised my pen in air
To stop it with a period of ink
When something strange about it made me think,
This was no dust speck by my breathing blown,
But unmistakably a living mite
With inclinations it could call its own.
It paused as with suspicion of my pen,
And then came racing wildly on again
To where my manuscript was not yet dry;
Then paused again and either drank or smelt--
With loathing, for again it turned to fly.
Plainly with an intelligence I dealt.
It seemed too tiny to have room for feet,
Yet must have had a set of them complete
To express how much it didn't want to die.
It ran with terror and with cunning crept.
It faltered: I could see it hesitate;
Then in the middle of the open sheet
Cower down in desperation to accept
Whatever I accorded it of fate.
I have none of the tenderer-than-thou
Collectivistic regimenting love
With which the modern world is being swept.
But this poor microscopic item now!
Since it was nothing I knew evil of
I let it lie there till I hope it slept.

I have a mind myself and recognize
Mind when I meet with it in any guise
No one can know how glad I am to find
On any sheet the least display of mind.

ADAMANT - Een intelligente stip

(Microscopisch)

Een stip zo klein dat ik hem nergens anders dan
op dit spierwit vel papier zou hebben kunnen zien,
begon te bewegen over wat ik erop geschreven had.
En ik hield mijn pen stil in de lucht
om hem met een inktspat af te stoppen.
Toen deed iets vreemds aan hem me denken
dat dit geen door mijn adem bewogen stofdeeltje
was, maar onmiskenbaar een levende mijt,
die zijn eigen beweegredenen bezat.
Hij pauzeerde alsof beducht voor mijn pen
en dan spoot hij er weer vandoor
naar waar mijn manuscript nog niet droog was,
stopte weer en ofwel dronk of rook er met weezin aan,
want hij maakte rechtsomkeert om te vluchten.
Ik had hier duidelijk met intelligentie te doen.
Hij scheen te klein om benen te hebben, maar moest
wel een compleet onderstel gehad hebben om zo
duidelijk te demonstreren dat hij niet wilde sterven.
Hij rende in paniek en kroop met sluwheid.
Hij wankelde: ik kon hem zien aarzelen;
en dan midden op de open pagina van wanhoop
in elkaar duiken om eender welk lot
dat ik hem zou doen ondergaan, te accepteren.
Ik heb niets van de "nog zachtaardiger dan jij,
collectieve liefde voor alles en iedereen" neigingen,
waarmee de moderne wereld word overspoeld.
Maar deze arme microscopische stip, och.
Omdat ik er geen kwaad in zag
liet ik hem daar liggen tot hij hopelijk in slaap viel.

Ik heb zelf een geest en herken een geest als ik er een
ontmoet in wat voor vorm dan ook.
Niemand kan weten hoe blij ik ben op enig vel
papier de minste uiting van geest tegen te komen.

<p>Robert Frost – The Road Not Taken</p> <p>Two roads diverged in a yellow wood, And sorry I could not travel both And be one traveler, long I stood And looked down one as far as I could To where it bent in the undergrowth;</p> <p>Then took the other, as just as fair, And having perhaps the better claim, Because it was grassy and wanted wear; Though as for that the passing there Had worn them really about the same,</p> <p>And both that morning equally lay In leaves no step had trodden black. Oh, I kept the first for another day! Yet knowing how way leads on to way, I doubted if I should ever come back.</p> <p>I shall be telling this with a sigh Somewhere ages and ages hence: Two roads diverged in a wood, and I-- I took the one less traveled by, And that has made all the difference.</p>	<p>ADAMANT – De andere weg.</p> <p>Twee wegen liepen in het bos uiteen; ze beide nemen, dat was niet te doen zonder m'in twee delen. Eerst de een 'n poos afkijkend tot waar hij verdween in verre bochten in het lage groen,</p> <p>besloot ik tot de ander, net zo mooi, en misschien wel de beste keus omdat zijn niet belopen gras al leek op hooi; hoewel passantensporen geen pleidooi voor één van hen vormden in dit debat,</p> <p>en elk op deze morgen vol met blad- val lag, door geen voeten zwart getrapt. Het eerste pad bleef nu dus in het vat! Gezien het aantal dat ik daar al had, was die weg hiermee praktisch afgekapt.</p> <p>En eeuwen later, in mijn nieuw bestaan, heb ik vaak deze diepe zucht geslaakt: In't dicht bos kwam ik bij een splitsing aan - de minst bereisde weg toen in te slaan - heeft echt een wereld van verschil gemaakt.</p>
---	--

<p>Robert Frost – Once by the pacific</p> <p>The shattered water made a misty din. Great waves looked over others coming in, And thought of doing something to the shore That water never did to land before. The clouds were low and hairy in the skies, Like locks blown forward in the gleam of eyes. You could not tell, and yet it looked as if The shore was lucky in being backed by cliff, The cliff in being backed by continent; It looked as if a night of dark intent Was coming, and not only a night, an age. Someone had better be prepared for rage. There would be more than ocean-water broken Before God's last 'Put out the Light' was spoken.</p>	<p>ADAMANT – Aan het eind is er...</p> <p>Geplet water maakt een mistig lawaai. Woeste golfbergen bestormen de baai van plan iets te gaan doen wat geen orkaan het vaste land eerder heeft aangedaan. De lage wolken verdringen elkaar voor je ogen als lokken los haar. Zo te zien wel 'n geluk voor de kust dat ze rugwaarts tegen de klippen rust en de klippen tegen het continent. Het lijkt of 'n onheilsnacht zonder end aanbreekt, nee, niet een nácht, een heel tijdperk! Wees bedacht op rampspoed en houd je sterk. Daar wordt meer loos dan landen die zinken voor Gods laatste woord "Licht uit" zal klinken.</p>
--	--

<p>Robert Graves – Dew-drop and Diamond</p> <p>The difference between you and her (whom I to you did once prefer) Is clear enough to settle: She like a diamond shone, but you Shine like an early drop of dew poised on a red rose petal.</p> <p>The dew-drop carries in its eye Mountain and forest, sea and sky, With every change of weather; Contrarywise, a diamond splits The prospect into idle bits That none can piece together.</p>	<p>ADAMANT – Optiek</p> <p>Onderscheid tussen haar en jou (zij was eens mijn lievelingsvrouw) kan zó worden samengevat: zij blonk als diamant, maar jouw glans boeit, zoals 'n druppel dauw 's morgens op een rozenblad.</p> <p>De dauwdruppel bergt in zijn oog de zee, het bos, en luchten hoog of laag, naar het weer zijn streken; waar diamant het vergezicht slechts breekt in lege stukken licht - nooit meer in elkaar te steken.</p>
<p>Robert Graves-The Naked and the Nude</p> <p>For me, the naked and the nude (by lexicographers construed As synonyms that should express The same deficiency of dress Or shelter) stand as wide apart As love from lies, or truth from art.</p> <p>Lovers without reproach will gaze On bodies naked and ablaze; The Hippocratic eye will see In nakedness, anatomy; And naked shines the Goddess when She mounts her lion among men.</p> <p>The nude are bold, the nude are sly To hold each treasonable eye. While draping by a showman's trick Their dishabille in rhetoric, They grin a mock-religious grin Of scorn at those of naked skin.</p> <p>The naked, therefore, who compete Against the nude may know defeat; Yet when they both together tread The briary pastures of the dead, By Gorgons with long whips pursued, How naked go the sometimes nude!</p>	<p>ADAMANT – Dood slaat bloot.</p> <p>Verschillen tussen bloot en naakt (welhaast tot synoniem gemaakt van zelf gekozen kledingnood en weerloosheid), zijn net zo groot als de verschillen tussen gunst en liefde, tussen kitsch en kunst.</p> <p>Verliefden zien sereen geboeid hoe fel hun naakte lichaam gloeit. Het medisch oog ziet in het naakt a-na-to-mie weer heel gemaakt. En naakt glanst de Godin op aard wanneer ze met haar mensleeuw paart.</p> <p>De bloterikken, in betoog, lopen vrijpostig in het oog. Met hun ontklede staat verhuld wordt elk gat gauw met praat gevuld; vol vroom schijnheilig commentaar op naakten, als op mind're waar.</p> <p>Die naakten/bloterikken strijd kent voor de naakten geen respijt. Maar later komt dit weer terecht, verliest poseur alsnog van echt: in't doornig land na onze dood is naakt gehard ... niet deeltijd bloot!</p>

Ted Hughes – **The Warm and the Cold.**

Freezing dusk is closing
Like a slow trap of steel
On trees and roads and hills and all
That can no longer feel.
But the carp is in its depth
Like a planet in its heaven.
And the badger in its bedding
Like a loaf in the oven.
And the butterfly in its mummy
Like a viol in its case.
And the owl in its feathers
Like a doll in its lace.

Freezing dusk has tightened
Like a nut screwed tight
On the starry aeroplane
Of the soaring night.
But the trout is in its hole
Like a chuckle in a sleeper.
The hare strays down the highway
Like a root going deeper.
The snail is dry in the outhouse
Like a seed in a sunflower.
The owl is pale on the gatepost
Like a clock on its tower.

Moonlight freezes the shaggy world
Like a mammoth of ice -
The past and the future
Are the jaws of a steel vice.
But the cod is in the tide-rip
Like a key in a purse.
The deer are on the bare-blown hill
Like smiles on a nurse.
The flies are behind the piaster
Like the lost score of a jig.
Sparrows are in the ivy-clump
Like money in a pig.

Such a frost
The flimsy moon
Has lost her wits.

A star falls.

The sweating farmers
Turn in their sleep
Like oxen on spits.

ADAMANT - **Warm in de Kou**

Het vriezend duister sluit zich
langzaam als een stalen val
om wegen, bomen, heuvels en
om allen die gevoelloos werden.
Maar de karper in de diepte
is als 'n planeet in zijn heelal.
En de das zit in zijn burcht
als een brood in de oven.
En de vlinder in zijn cocon
als een viool in zijn kist.
En de uil in zijn veren
als een pop in haar kant.

Vriezende donkerte is knellend
als een vast gedraaide moer
van het sterre-vliegtuig
van deze ijlen nacht.
Maar de forel drijft in zijn kuil
als een droom in een slaper.
De haas zwerft langs de snelweg
als een dieper gravende wortel.
De slak is droog in de tuinschuur
als een zaadje in 'n zonnebloem.
De uil zit bleek op de hekpost
als een klok op zijn toren.

Maanlicht bevriest de ruige wereld
als een mammoet van ijs -
het verleden en de toekomst
zijn klauwen van 'n stalen vijs.
Maar de zalm in de stroomrafeling
is als een sleutel in 'n beurs.
De herten op de kaal gewaaide heuvel
als de glimlach van een verpleegster.
De vliegen achter het muntje
als de vergeten wijs van een dans.
Mussen zitten in de klimopstam
als geld in 'n spaarvarken.

Zo'n vorst -
de nietige maan
kan het niet aan.

Er valt een ster.

Zwetende boeren
draaien in hun slaap
als ossen aan het spit

<p>Philip Larkin – This be The Verse</p> <p>They fuck you up, your mum and dad. They may not mean to, but they do. They fill you with the faults they had And add some extra, just for you.</p> <p>But they were fucked up in their turn By fools in old-style hats and coats, Who half the time were soppy-stern And half at one another's throats.</p> <p>Man hands on misery to man. It deepens like a coastal shelf. Get out as early as you can, And don't have any kids yourself.</p>	<p>ADAMANT – Genetaal.</p> <p>Je bent door je ouders genaaid Misschien niet met opzet, maar toch.. Hún gebreken zijn in jou gezaaid, plus nog 'n paar extra, maar och...</p> <p>zij waren op hun beurt verneukt, door gekken in ouderwets goed, die waren of mentaal gedeukt of vergoten druk elkaars bloed.</p> <p>Zo erft de mens zijn eigen plaag; de ellende wordt steeds groter. Ontsnap nog als het kan vandaag, en maak vooral zelf geen koter.</p>
---	---

<p>Philip Larkin – First sight</p> <p>Lambs that learn to walk in snow When their bleating clouds the air Meet a vast unwelcome, know Nothing but a sunless glare. Newly stumbling to and fro All they find, outside the fold, Is a wretched width of cold.</p> <p>As they wait beside the ewe, Her fleeces wetly caked, there lies Hidden round them, waiting too, Earth's immeasurable surprise. They could not grasp it if they knew, What so soon will wake and grow Utterly unlike the snow.</p>	<p>Adamant – Lammerklacht</p> <p>Een lam dat in de sneeuw leert lopen, zodat het wolkjes blaas, voelt immense afwijzing en kent slechts een zonloos licht. Pril heen en weer strompelend vindt het buiten de schaapskooi alleen bar koude wijde.</p> <p>Als het wacht naast de ooi met nat geklitte vacht, ligt rond hen verstopt, ook wachtend, Aards onmeetbare verrassing. Onvatbaar voor hen, zelfs als ze wisten wat zo spoedig groeïend zal ontwaken.</p>
---	--

<p>Philip Larkin - Take one home for the kiddies</p> <p>On shallow straw, in shadeless glass, Huddled by empty bowls, they sleep: No dark, no dam, no earth, no grass - <i>Mam, get us one of them to keep.</i></p> <p>Living toys are something novel, But it soon wears off somehow. Fetch the shoebox, fetch the shovel - <i>Mam, we're playing funerals now.</i></p>	<p>ADAMANT Hebbedieren</p> <p>Op dun stro, in een kooi van glas, slapen ze met lege magen: geen duister, geen moeder, geen gras. <i>Mam, ga er voor ons een vragen.</i></p> <p>Levend speelgoed is echt een hausse maar met nieuwtjes gaat het gauw mis. Haal de schop en 'n schoendoos <i>Mam, nu spelen we begrafenis.</i></p>
--	---

Philip Larking – High Windows

When I see a couple of kids
And guess he's fucking her and she's
Taking pills or wearing a diaphragm,
I know this is paradise

Everyone old has dreamed of all their lives -
Bonds and gestures pushed to one side
Like an outdated combine harvester,
And everyone young going down the long slide

To happiness, endlessly. I wonder if
Anyone looked at me, forty years back,
And thought, *That'll be the life;*
No God any more, or sweating in the dark

*About hell and that, or having to hide
What you think of the priest. He
And his lot will all go down the long slide
Like free bloody birds. And immediately*

Rather than words comes the thought of high windows:
The sun-comprehending glass
And beyond it, the deep blue air, that shows
Nothing, and is nowhere, and is endless.

ADAMANT – Hoge ramen

Als ik een jong paartje zie
en vermoed dat hij haar neukt en zij
de pil gebruikt of een spiraaltje draagt
weet ik dat dit het paradijs is

waar iedere bejaarde z'n leven lang van droomde
- verplichtingen en gebruiken terzijde geschoven
als verouderde dorsmachines,
en alle jongeren de lange glijbaan af

van een geluk, waar geen eind aan komt.
Ik vraag me af of veertig jaar geleden er iemand
naar mij keek, en dacht, *Dat is pas een leven;*
geen God meer, niet in het donker zweten

*over de hel en zo, of moeten verbergen
wat je van de priester vind. Hij en zijn maten
zullen allemaal de lange glijbaan afgaan als verdomd
vrije vogels. En meteen,*

eerder dan woorden, komt de gedachte op
aan hoge ramen: het zondoorzinderde glas,
en de diepe blauwe lucht daarachter,
die niets laat zien en nergens, en eindeloos was.

R. Kipling – IF ....

If you can keep your head when all about you
Are losing theirs and blaming it on you,
If you can trust yourself when all men doubt you,
But make allowance for their doubting too;
If you can wait and not be tired by waiting,
Or being lied about, don't deal in lies,
Or being hated, don't give way to hating,
And yet don't look too good, nor talk too wise:

If you can dream – and not make dreams your master;
If you can think – and not make thoughts your aim;
If you can meet with Triumph and Disaster
And treat those two imposters just the same;
If you can bear to hear the truth you've spoke
Twisted by knaves to make a trap for fools,
Or watch the things you gave your life to, broken,
And stoop and build 'em up with worn-out tools:

If you can make one heap of all your winnings
And risk it in one turn of pitch-and-toss,
And lose, and start again at your beginnings
And never breath a word about your loss;
If you can force your heart and nerve and sinew
To serve your turn long after they have gone,
And so hold on when there is nothing in you
Except the Will which says to them: 'Hold on!'

If you can talk with crowds and keep your virtue,
Or walk with Kings – nor lose the common touch,
If neither foes nor loving friends can hurt you,
If all men count with you, but none to much;
If you can fill the unforgiving minute
With sixty seconds' worth of distance run,
Yours is the earth and everything that's in it,
And – which is more – you'll be a Man, my son!

ADAMANT - Als .....

Als jij het hoofd koel houdt terwijl om je heen
ieder in paniek raakt en jou daarvan de schuld geeft.
Als, wanneer iedereen aan je twijfelt, jij alleen
jezelf vertrouwt, aanvaardend dat hun twijfel leeft.
Als je kan wachten en niet moe word van het wachten,
of belogen word en niet zelf tot liegen word verleid,
of gehaat word, en niet ook gaat haten of verachten,
en verwaand gedrag en te geleerde taal vermijd.

Als je kan dromen – maar stopt met dromen als het moet.
Als je kan denken – maar bedenksels niet verheft tot doel.
Als, met Triomf geconfronteerd dan wel met Rampspoed,
je die bedriegers behandelt met gelijkgestemd gevoel.
Als je verdraagt dat de waarheid die jij hebt verkondigd,
door schurken verdraaid, als gif bij dwazen zal belanden,
of als jouw hele levenswerk in puin ligt, je niet zwicht,
maar bukt en het weer opbouwt met vermoeide handen.

Als je al wat je bezit op een hoop kunt gooien
en het met één worp van kruis of munt riskeert,
en verliest, en het met niets moet zien te rooien,
en dat verlies zonder een woord alléén verteert.
Als je jouw hart, zenuwen en pezen in de ultieme crisis
kunt laten dienen lang nadat hun krachten zijn verdaan,
en zo vol te houden als er niets meer van je daar is
dan slechts de Wil die tot hen zegt: 'Blijf gaan!'

Als je met de massa spreekt, maar jezelf blijft respecteren,
of met Koningen verkeert – en toch gewoon blijft doen.
Als lieve vriend noch vijand jou werkelijk kan deren.
Als ieder voor jou meetelt - naar ieder zijn fatsoen.
Als je de onbarmhartige minuut rennende kunt vullen
met ruim voldoende afstand in elk deel ervan,
behoort de wereld jou toe, om je wensen te vervullen,
en – beter nog, mijn zoon – dan ben je een Man!

<p>Edna St. Vincent Millay</p> <p>Oh, oh, you will be sorry for that word! Give back my book and take my kiss instead. Was it my enemy or my friend I heard?– "What a big book for such a little head!" Come, I will show you now my newest hat, and you may watch me purse my mouth and prink. Oh, I shall love you still and all of that. I never again shall tell you what I think.</p> <p>I shall be sweet and crafty, soft and sly; you will not catch me reading any more; I shall be called a wife to pattern by; And some day when you knock and push the door, some sane day, not too bright and not too stormy, I shall be gone, and you may whistle for me.</p>	<p>ADAMANT - Afrekening</p> <p>O, maar nu heb jij wat tegoed van mij ! Geef mijn boek terug en je krijgt een kus. Was het een vijand of een vriend die zei: "Voor jou is dat boek een te grote klus!" Kom nu mijn allernieuwste hoed eens zien, en hoe ik mij mooi aankleed en me sier. Ik blijf jouw lief en aardig bovendien; maar van wat ik denk, zeg ik je geen zier.</p> <p>Ik zal heel lief en slim zijn, sluw en zacht, maar lezend je zult me nooit meer snappen. Model echtgenote word ik geacht, tot - als je de deur komt binnenstappen, 'n goede dag, als het mooi weer is buiten, - ik weg ben, en jij naar mij kunt fluiten.</p>
--	--

<p>Edna St. Vincent Millay</p> <p>What lips my lips have kissed, and where, and why, I have forgotten, and what arms have lain Under my head till morning; but the rain Is full of ghosts to-night, that tap and sigh Upon the glass and listen for reply; And in my heart there stirs a quiet pain, For unremembered lads that not again Will turn to me at midnight with a cry.</p> <p>Thus in the winter stands the lonely tree, Nor knows what birds have vanished one by one, Yet knows its boughs more silent than before: I cannot say what loves have come and gone; I only know that summer sang in me A little while, that in me sings no more.</p>	<p>ADAMANT - Fantoom pijn.</p> <p>Wie ik, wanneer en waarom heb gekust, ben ik vergeten, net als wiens armen ik koos om mij in mijn bed te warmen. De regen huist hun geesten zonder rust; ze zuchten en tikken tegen het raam. En in mijn hart roert zich een stille pijn om vergeten jongens die 's nachts in mijn armen vluchtten, luid schreeuwende mijn naam.</p> <p>Zo weet ook 's winters 'n eenzame boom niets van vogels verdwenen uit het dal, maar voelt zijn kruin wel stiller dan ervoor. Niets weet ik nog van liefdes zonder tal; de zomer zong in mij als in 'n droom voorgoed vergaan, verdwenen zonder spoor.</p>
---	--

<p>Edna St. Vincent Millay – First fig</p> <p><i>My candle burns at both ends; It will not last the night; But ah, my foes, and oh, my friends - It gives a lovely light.</i></p>	<p>ADAMANT - Troc</p> <p><i>Je brûle les étapes de ma vie bien aux frais de mes jours. Mais mieux, amis, qu'une longue vie, vaut une vie pleine d'amour.</i></p>
--	--

<p>Edna St. Vincent Millay</p> <p>I know I am but summer to your heart, And not the full four seasons of the year; And you must welcome from another part Such noble moods as are not mine, my dear. No gracious weight of golden fruits to sell Have I, nor any wise and wintry thing; And I have loved you all too long and well To carry still the high sweet breasts of spring.</p> <p>Wherefore I say: O love, as summer goes, I must be gone, steal forth with silent drums, That you may hail anew the bird and rose When I come back to you, as summer comes. Else will you seek, at some not distant time, Even your summer in another clime.</p>	<p>ADAMANT - Zomergast.</p> <p>Ik ben alleen de zomer in jouw hart, en niet alle seizoenen van het jaar. En nobele stemmingen, tot mijn smart bij mij absent, die zoek je elders maar. Ook gouden vruchten, andere rijkdom, of wijze taal, moet je mij niet vragen. En te lang heb ik je liefgehad, om nog borsten als in mijn jeugd te dragen.</p> <p>Daarom mijn lief, moet ik, zonder verpozen na de zomer heengaan, met stille trom, zodat je, met de vogels en de rozen mij begroet als ik, na de lente, kom. Want anders, zoek jij al tamelijk gauw zelfs je zómers bij 'n andere vrouw.</p>
<p>Edna St. Vincent Millay</p> <p>I dreamed I moved among the Elysian fields, In converse with sweet women long since dead; And out of blossoms which that meadow yields I wove a garland for your living head. Danai, that was the vessel for a day Of golden Jove, I saw, and at her side, Whom Jove the Bull desired and bore away, Europa stood, and the Swan's featherless bride.</p> <p>All these were mortal women, yet all these Above the ground had had a god for guest; Freely I walked beside them and at ease, Addressing them, by them again addressed, And marvelled nothing, for remembering you, Wherefore I was among them well I knew.</p>	<p>ADAMANT – Ultiem compliment.</p> <p>Ik droomde dat in Elysesche velden, ik met langdode, lieve vrouwen sprak. En dat van de bloemen die daar welden ik voor jouw krans de ranke stelen brak. Danai, één dag bemind door gouden Zeus was er, naast haar zag ik Europa staan, door Stier Zeus begeerd en ontvoerd van huis, en ook de veerloze bruid van de Zwaan.</p> <p>Deze vrouwen waren sterfelijk, maar toch eens op aarde door een God bezocht. Vrij, op mijn gemak liep ik met hen daar, als gelijke converserend. Dat mocht, en leek normaal, maar aan jou denkend pas wist ik precies waaróm ik bij hen was.</p>
<p>Edna St. Vincent Millay - BURIAL</p> <p>Mine is a body that should die at sea! And have for a grave, instead of a grave Six feet deep and the length of me, All the water that is under the wave! And terrible fishes to seize my flesh, Such as a living man might fear, And eat me while I am firm and fresh,-- Not wait till I've been dead for a year!</p>	<p>ADAMANT – WATERGRAF</p> <p>Mijn lichaam zou op zee moeten sterven en, in plaats van een graf in de aarde slechts zes voet lang en diep , 'n watergraf krijgen; van al het water van de zee! Waar enge vissen die een levend mens zou vrezén, me grijpen om mij op te eten als ik nog vers en stevig ben - en niet wachten tot een jaar na mijn dood.</p>

<p>Edna St.Vincent Millay – Inland</p> <p>People that build their houses inland, People that buy a plot of ground Shaped like a house, and build a house there, Far from the sea-board, far from the sound</p> <p>Of water sucking the hollow ledges, Tons of water striking the shore -- What do they long for, as I long for One salt smell of the sea once more?</p> <p>People the waves have not awakened, Spanking the boats at the harbor's head, What do they long for, as I long for, -- Starting up in my inland bed,</p> <p>Beating the narrow walls, and finding Neither a window nor a door, Screaming to God for death by drowning -- One salt taste of the sea once more?</p>	<p>ADAMANT – Binnenland</p> <p>Mensen die hun huis landinwaarts bouwen, een kavel bouwland kopen en daar dan hun huis op gaan bouwen, ver van de kust en van het geluid</p> <p>van aan de rotsen zuigend water, van tónnen de kust beukend water - Waarnaar verlangen ze, zoals ik verlang naar nog één zilte vleug zeegeur?</p> <p>Mensen die nooit gewekt zijn door golven die de boten in de haven kastijden, Waarnaar verlangen ze, zoals ik verlang - opschrikkend in mijn landrot bed,</p> <p>op nauwe muren bonzend, zonder deur of raam te vinden, schreeuwend naar God om de verdrinkingsdood - nog ééns de zoute zee te proeven ?</p>
<p>Edna St.Vincent Millay - Travel</p> <p>The railroad track is miles away, And the day is loud with voices speaking, Yet there isn't a train goes by all day But I hear its whistle shrieking.</p> <p>All night there isn't a train goes by, Though the night is still for sleep and dreaming, But I see its cinders red on the sky, And hear its engine steaming.</p> <p>My heart is warm with friends I make, And better friends I'll not be knowing; Yet there isn't a train I wouldn't take, No matter where it's going.</p>	<p>ADAMANT - Wegwezen!</p> <p>De spoorlijn is mijlen ver weg, en de dag is vol lawaai van stemmen toch gaat de hele dag geen trein voorbij of ik hoor hem fluitend remmen</p> <p>De hele nacht komt geen trein voorbij, al is de nacht voor slapen en dromen, of ik zie zijn sintels rood in de lucht en hoor zijn stoommachien stomen.</p> <p>Mijn hart slaat warm voor mijn vrienden, en betere vrienden vind ik nooit; toch: geen trein die ik niet zou nemen, al ging hij naar het land van ooit.</p>
<p>Edna St.Vincent Millay - Midnight oil</p> <p>Cut, if you will, with Sleep's dull knife, Each day to half its length, my friend,-- The years that Time takes off <i>my</i> life He'll take from off the other end!</p>	<p>ADAMANT – Nachtbraken.</p> <p>Met het botte mes van de Slaap halveer je jouw dagen, mijn vriend - Maar de jaren die de Tijd mij ontnemt neemt hij eerst van die donkere kant!</p>

<p>Edna St.Vincent Millay</p> <p>If I should learn, in some quite casual way, That you were gone, not to return again-- Read from the back-page of a paper, say, Held by a neighbor in a subway train, How at the corner of this avenue And such a street (so are the papers filled) A hurrying man--who happened to be you-- At noon to-day had happened to be killed,</p> <p>I should not cry aloud--I could not cry Aloud, or wring my hands in such a place-- I should but watch the station lights rush by With a more careful interest on my face, Or raise my eyes and read with greater care Where to store furs and how to treat the hair.</p>	<p style="text-align: center;">ADAMANT - Uitstel</p> <p>Als ik ooit op een terloopse manier van je plots verscheiden zou vernemen - in de trein, in een krant, pagina vier, die iemand naast mij door zat te nemen dat op de kruising van een laan en straat, als krantenvulling met name genoemd, toevallig jij, zoals altijd gehaast, werd overreden, door toeval gedoemd.</p> <p>Zou ik niet hardop huilen, luid huilen, of mijn handen wringen kon ik daar niet. Ik zou van de stations de naamzuilen aandachtig voorbij zien snellen, of liet mijn ogen verder dwalen door die krant en las verbeterd over zonnebrand.</p>
---	--

<p>Edna St.Vincent Millay - Bluebeard</p> <p>This door you might not open, and you did; So enter now, and see for what slight thing You are betrayed. . . . Here is no treasure hid, No cauldron, no clear crystal mirroring The sought-for truth, no heads of women slain For greed like yours, no writhings of distress, But only what you see. . . . Look yet again-- An empty room, cobwebbed and comfortless.</p> <p>Yet this alone out of my life I kept Unto myself, lest any know me quite; And you did so profane me when you crept Unto the threshold of this room to-night That I must never more behold your face. This now is yours. I seek another place.</p>	<p style="text-align: center;">ADAMANT – Blauwbaard</p> <p>Je opende toch die verboden deur! Kom binnen en zie dat je verraden bent voor niets en niemandal. Zie, geen keur aan schatten en kostbare sieraden, geen klaar kristal dat de diepste waarheid toont , geen vrouwenhoofden afgehakt om ondeugden als jouw nieuwsgierigheid, of wanhoopsteksten op de muur geplakt.</p> <p>Van mijn leven had ik alleen dit voor mij prive willen houden, iets waardoor niemand me echt helemaal zou kennen. Jij maakte inbreuk, ik kan niet wennen aan jouw nieuw gezicht. Alles is voor jou. Ik vertrek, ik zoek een andere vrouw.</p>
--	---

<p>Edna St.Vincent Millay</p> <p>I shall forget you presently, my dear, So make the most of this, your little day, Your little month, your little half a year, Ere I forget, or die, or move away, And we are done forever; by and by I shall forget you, as I said, but now, If you entreat me with your loveliest lie I will protest you with my favorite vow.</p> <p>I would indeed that love were longer-lived, And vows were not so brittle as they are, But so it is, and nature has contrived To struggle on without a break thus far, Whether or not we find what we are seeking Is idle, biologically speaking.</p>	<p style="text-align: center;">ADAMANT - Wens</p> <p>Ik zal je zo vergeten zijn, mijn schat. Geniet van wat je hebt maar maximaal. Van elke dag, van elke maand, tot dat na een half jaar of langer, als ik baal en vertrek, of ik sterf, " WIJ " passé zijn. Ik zal je vergeten, zoals ik zei, maar voor jouw soms leugenachtig lief zijn krijg je een favoriete wens van mij:</p> <p><i>Ik wou dat liefde tijdloos was en puur en geloften niet zo breekbaar waren.</i> Maar het is zoals het is, de natuur liet ons maar aan doen al die jaren. Of wij beiden vinden wat wij zoeken komt niet in Biologie haar boeken.</p>
--	--

<p>Edna St.Vincent Millay</p> <p>Where can the heart be hidden in the ground And be at peace, and be at peace forever, Under the world, untroubled by the sound Of mortal tears, that cease from pouring never? Well for the heart, by stern compassion harried, If death be deeper than the churchmen say,-- Gone from this world indeed what's graveward carried, And laid to rest indeed what's laid away.</p> <p>Anguish enough while yet the indignant breather Have blood to spurt upon the oppressor's hand; Who would eternal be, and hang in ether A stuffless ghost above his struggling land, Retching in vain to render up the groan That is not there, being aching dust's alone?</p>	<p style="text-align: center;">ADAMANT – R.I.P.</p> <p>Waar kan het hart rust vinden in de grond, onder deze wereld, voor eeuwig rust, verlost van mensengeschrei: het affront van eeuwige ellende en onrust ? Wel, voor het serieus medelevend hart, als de dood dieper is dan priesterpraat: werkelijk weg en dus niet meer benard, is wie op het kerkhof de grond in gaat.</p> <p>Angst genoeg zolang de levende kwaad bloed spuwt op de onderdrukkende hand. Wie zou eeuwig hangend als onverlaat, als geest, boven zijn arm en zwoegend land, kokhalzend toch geen kreun kunnen geven, omdat hij slechts stof is, zonder leven?</p>
--	---

Edna St.Vincent Millay

Love is not blind. I see with single eye
Your ugliness and other women's grace.
I know the imperfection of your face,
The eyes too wide apart, the brow too high
For beauty. Learned from earliest youth am I
In loveliness, and cannot so erase
Its letters from my mind, that I may trace
You faultless, I must love until I die.

More subtle is the sovereignty of love:
So am I caught that when I say, "Not fair,"
'Tis but as if I said, "Not here--not there
Not risen--not writing letters." Well I know
What is this beauty men are babbling of;
I wonder only why they prize it so.

ADAMANT - **Behekst**

Liefde is niet blind. Ik zie jouw lelijkheid
en de charme van andere vrouwen.
In jouw gezicht zie ik zorgenvrouwen,
een te hoog voorhoofd en ogen die te wijd
uiteen staan. Ik ben vanaf een jaar of acht
in schoonheid geschoold en kan die lessen
niet zo vergeten dat ik jou foutloos acht.
Ik moet tot mijn dood toe beminnen,

want zo subtiel is Venus heerschappij.
Ik ben er door behekst: als ik niet zeg
wat ik voel, is er geen andere weg.
Ik kan goed begrijpen en vertellen
wat vrouwenschoonheid is, ook die van mij.
Maar waarom mannen er prijs op stellen?

Edna St.Vincent Millay - Sonnet

Well, I have lost you; and I have lost you fairly;
in my own way, and with my full consent.
Say what you will, kings in a tumbrel rarely
went to their deaths more proud than this one went.
Some nights of apprehension and hot weeping
I will confess; but that's permitted me;
days dried my eyes; I was not one for keeping
rubbed in a cage a wing that would be free.

If I had loved you less or played you slyly
I might have held you for a summer more,
but at the cost of words I value highly,
and no such summer as the one before.
Should I outlive this anguish – and men do –
I shall have only good to say of you.

ADAMANT – **Schone breuk**

Ik ben je kwijt. Wel met mijn instemming,
en op mijn manier, maar evengoed kwijt.
Toch reed er zelden een trotser koning
op een affuit naar zijn graf, dan mijn spijt.
Nachten van zorgen en tranen doorleefd,
biecht ik op, maar die zijn mij toegestaan.
Overdag droogden mijn ogen; nooit heeft
een vogel in mijn kooi zijn leven verdaan.

Had ik je minder bemind of iets wijs
gemaakt, dan was je nog wel een seizoen
gebleven, maar tegen te hoge prijs,
en nooit werd dat een zomer zoals toen.
Als deze smart me niet doodt - onverhoeds -
vertel ik van jou niets anders dan goeds.

Edna St. Vincent Millay - Sonnet

Love, though for this you riddle me with darts,
And drag me at your chariot till I die, --
Oh, heavy prince! Oh, panderer of hearts! --
Yet hear me tell how in their throats they lie
Who shout you mighty: thick about my hair,
Day in, day out, your ominous arrows purr,
Who still am free, unto no querulous care
A fool, and in no temple worshiper!

I, that have bared me to your quiver's fire,
Lifted my face into its puny rain,
Do wreath you Impotent to Evoke Desire
As you are Powerless to Elicit Pain!
(Now will the god, for blasphemy so brave,
Punish me, surely, with the shaft I crave!)

ADAMANT – **Masochisme**

Doorzeef mij hiervoor maar met pijlen, schat.
En sleep me tot mijn dood achter je aan
Maar hoge heer en hartendief, een hol vat
zijn zij die jou machtig noemen, komaan,
ze liegen! Dag na dag vliegt jouw boze
pijlenwolk rond mijn hoofd. Toch ben ik vrij,
geen slaaf van klaagzieke zorg; geen loze
erediensten in tempels voor mij!

Ik stelde me aan jouw vurige pijlen bloot,
hief mijn gezicht op naar die miezerregen,
maar verklaar nu jouw macht voor goed morsdood
om verlangen of om pijn te geven!
(Ik hunker naar de schacht waarmee de god
mij zeker straffen zal voor dit genot)

Edna St. Vincent Millay – Sonnet

Oh, think not I am faithful to a vow!
Faithless am I save to love's self alone.
Were you not lovely I would leave you now:
After the feet of beauty fly my own.
Were you not still my hunger's rarest food,
And water ever to my wildest thirst,
I would desert you -- think not but I would! --
And seek another as I sought you first.

But you are mobile as the veering air,
And all your charms more changeful than the tide,
Wherefore to be inconstant is no care:
I have but to continue at your side.
So wanton, light and false, my love, are you,
I am most faithless when I most am true

ADAMANT – **Verslaafd**

Denk maar niet dat ik een gelofte houd,
alleen aan de liefde zelf ben ik trouw.
Ik ging nu, was je niet zo'n schattebout,
achter de liefde aan en weg bij jou.
Was je voor mijn honger geen luxe spijs,
en altijd water voor mijn wildste dorst,
ik zou je verlaten, ik ging op reis
en vond voor jou een ander, brave borst.

Maar jij bent veranderlijk als de wind
en jou charmes zijn beweeglijk als het tij.
Daar consequent zijn ik niet nodig vind
blijf ik gewoon bij jou en jij bij mij.
Verdorven vals ben jij, en liefdeloos,
maar trouw ben ik juist het meest trouweloos.

Millay - Into the golden vessel

Into the golden vessel of great song,
let us pour all our passion; breast to breast.
Let other lovers lie, in love and rest:
Not we,...articulate, so, but with the tongue
of all the world: the churning blood, the long
shuddering quiet, the desperate hot palms pressed
sharply together upon the escaping guest,
the common soul, unguarded, and grow strong.

Longing alone is singer to the lute;
let still on nettles in the open sigh
the minstrel, that in slumber is a mute
as any man, and love be fair and high,
that else forsake the topmost branch, a fruit
found on the ground by every passer-by.

ADAMANT - **Liefdes lied**

We gaan in't gouden vat van 'n groot lied,
borst aan borst, al onze passie gieten.
Laat anderen liefdes rust genieten.
Niet wij, wij vertolken, zonder limiet,
in wereldse taal: - het kolkende bloed,
de lange hete stiltes, de boze
angst bij elk afscheid - de argeloze,
eengeworden ziel, met een sterk gemoed.

Verlangen is een zanger zonder lied.
Laat de minstreel, slapend even stom als
elke man, buiten op netels zijn verdriet
luchten - en Liefde mooi zijn en hoog - als
mooie vruchten aan de hoogste takken,
niet wat ieder van de grond kan pakken.

Millay - We talk of taxes

We talk of taxes, and I call you friend;
Well, such you are, -but well enough we know
How thick about us root, how rankly grow
Those subtle weeds no man has need to tend,
That flourish through neglect, and soon must send
Perfume too sweet upon us and overthrow
Our steady senses; how such matters go
We are aware, and how such matters end.

Yet shall be told no meager passion here;
With lovers such as we forevermore
Isolde drinks the draught, and Guinevere
Receives the Table's ruin through her door,
Francesca, with the loud surf at her ear,
Lets fall the colored book upon the floor.

ADAMANT - **Affaire**

We praten small talk, en Ik noem je vriend,
dat ben je, maar we weten al te goed
hoe dicht rondom ons wortelt en zich voedt
het subtiele kruid dat geen zorg verdient,
dat opbloeit door verwaarlozing en zo
zoete geuren spoedig zal loslaten -
dat ons verstand ons wel moet verlaten.
We kennen het begin .. en einde evenzo.

Spreek echter niet van lauwe passie hier;
Altijd drinkt bij ons Iseult haar gifdrank,
opent zich 'snachts de deur van Guinevier
voor de doem van de ronde Tafelbank,
en eindigt sneu Francesca's leesplezier,
met in haar oor de luide branding klank.

Millay - Not with libations

Not with libations, but with shouts and laughter
We drenched the altars of Love's sacred grove,
Shaking to earth green fruits, impatient after
The launching of the colored moths of Love.

Love's proper myrtle and his mother's zone
We bound about our irreligious brows,
And fettered him with garlands of our own,
And spread a banquet in his frugal house.

Not yet the god has spoken; but I fear
Though we should break our bodies in his flame,
And pour our blood upon his altar, here
Henceforward is a grove without a name,
A pasture to the shaggy goats of Pan,
Whence flee forever a woman and a man.

ADAMANT - Schennis

Niet met plengoffers, maar met wild jolijt
hebben wij doordrenkt Eros altaren
in zijn heilig bos, groen fruit neergeveld
na de komst van Liefdes vlinderscharen.

Met mirte en het kruid van zijn moeder
tooiden wij ons ongodsdienstige lijf.
Met slingers bonden we ook de hoeder,
voor een banket in zijn karig verblijf.

De god is nog stom, maar ik vrees dat, al
zouden we onze lichamen in zijn
vlammen offeren - en ons bloed vooral -
hier voor altijd een naamloos bos zal zijn;
schuilplaats voor de ruige geiten van Pan,
waaruit elke vrouw vlucht, en elke man

Millay – My worship from this hour

My worship from this hour the Sparrow-Drawn
Alone will cherish, and her arrowy child,
Whose groves alone in the inquiring dawn
Rise tranquil, and their altars undefiled.
Seaward and shoreward smokes a plundered land
To guard whose portals was my dear employ;
Razed are its temples now; inviolate stand
Only the slopes of Venus and her boy.

How have I stripped me of immortal aid
Save theirs alone, — who could endure to see
Forsworn Aeneas with conspiring blade
Sever the ship from shore (alas for me)
And make no sign; who saw, and did not speak,
The brooch of Troilus pinned upon the Greek.

ADAMANT – **De vlucht uit Troje**

Nu vereer ik alleen nog de Godin
met de vogels, en haar zoon met de boog;
alleen hún bosjes verschijnen in
de ochtend ongeschonden voor het oog.
Zee- en landwaarts smeult het geplunderd land -
mijn wachtdomein in de oorlogs cyclus.
Alle tempels zijn verwoest, niet verbrand
zijn slechts bossen van Eros en Venus.

Hulp van andere Goden wijs ik af:
die zagen onbewogen werkloos toe
toen (tot mijn doem) Aeneas het schip laf
van de wal stiet; alsof een taboe
hen weerhield toen Troïlus gouden speld
de mantel sierde van een Griekse held.

Edna St.Vincent Millay - Sonnet

I think I should have loved you presently,
And given in earnest words I flung in jest;
And lifted honest eyes for you to see,
And caught your hand against my cheek and breast;
And all my pretty follies flung aside
That won you to me, and beneath your gaze,
Naked of reticence and shorn of pride,
Spread like a chart my little wicked ways.

I, that had been to you, had you remained,
But one more waking from a recurrent dream,
Cherish no less the certain stakes I gained,
And walk your memory's halls, austere, supreme,
A ghost in marble of a girl you knew
who would have loved you in a day or two.

ADAMANT - Inkeer

Ik had jou meteen moeten beminnen,
en ernstig spreken in plaats van gevat;
je aanzien, om je te doen bezinnen
dat ik toen al gevoelens voor je had.
En mijn grapjes achterwege laten
die jou voor mij wonnen, bedaren,
en zonder terughoudendheid, gelaten
mijn stoute levenswandel openbaren.

Als je was gebleven was ik voor jou
als een werkelijkheid geworden droom.
Ik koester wat het mij brengen zou:
Ik leef subliem in jouw geheugenstroom;
Een geestesvrouw van marmer, haast nog kind,
die jou al spoedig zou hebben bemind.

Edna St.Vincent Millay - Sonnet

As men have loved their lovers in times past
And sung their wit, their virtue and their graces,
So we have loved sweet Justice to the last,
That now lies here in an unseemly place.
The child will quit the cradle and grow wise
And stare on beauty till his senses drown;
Yet shall be seen no more by mortal eyes
Such beauty as here walked and here went down.

Like birds that hear the winter crying plain
Her courtiers leave to seek the clement south;
Many have praised her, we alone remain
To break a fist against the lying mouth
Of any man who says this was not so:
Though she be dead now, as indeed we know.

ADAMANT - Onrecht

De mens heeft steeds zijn geliefden bemind,
bezong immer hun deugd, schoonheid en geest.
J u s t i t i a, die nu smaad ondervindt,
is altijd onze lieveling geweest.
Na de wieg wordt het kind lanzaam wijzer,
Schouwt schoonheid tot het zijn zinnen verdoofd ;
Maar geen oog ziet ooit nog zo'n keizer-
lijke schoonheid, eerst vereerd, nu onthoofd.

Als vogels bang voor de winterse kou
zijn haar fans naar het zuiden gevlogen;
Velen prezen haar, geen die blijven wou
om te strijden tegen hen die logen:
elke man die zegt dat het niet waar is.
Ofschoon ze nu dood is, tot ons gemis.

Edna St.Vincent Millay - Sonnet

When we are old and these rejoicing veins
Are frosty channels to a muted stream
And out of all our burning there remains
No feeblest spark to fire us, even in dream
This be our solace: that it was not said
When we were young and warm and in our prime,
Upon our couch we lay as lie the dead,
Sleeping away the unreturning time.

O sweet, O heavy-lidded, O my love,
When morning strikes her spear upon the land,
And we must rise and arm us and reprove
The insolent daylight with a steady hand,
Be not discountenanced if the knowing know
We rose from rapture but an hour ago.

ADAMANT – **Bezeten**

Als we oud zijn en onze bloedvaten
haast te stug zijn voor de dan trage stroom,
heeft ons vuur geen vonk achtergelaten
die op kan gloeien, zelfs niet in een droom.
Tot onze troost zal er niemand griepen
dat, toen we jong waren, en op ons best,
wij nooit-in-te-halen tijd versliepen.
en stil als doden lagen in ons nest.

O liefste sluikoog, O mijn lieve schat,
als de ochtendzou begint aan haar baan
staan we op en wapenen ons zodat
we kalm het daglicht kunnen doorstaan.
En wat zóu het ook dat men kan weten
dat wij door extase zijn bezeten!

Edna St.Vincent Millay – Sonnet

Be sure my coming was a sharp offense
And trouble to my mother in her bed;
And harsh to me must be my going hence,
though I were old and spent and better dead;
Between the awful spears of birth and death
I run a grassy gauntlet in the sun;
And curdled in me is my central pith,
Remembering that there is dying to be done.

O Life, my little day, at what a cost
Have you been purchased! What a bargain's here!
(And yet, thou canny Lender, thou has lost;
Thumb thy fat book until my debt appear;
So ... art thou stuck? Thou canst not strike that
through For the small dying that a man can do!)

ADAMANT - **Kwijting**

Mijn komst was pijnlijk en problematisch;
een kwellend voor mijn moeder in haar bed.
En mijn heengaan wordt vast ook dramatisch
zelfs als ik oud ben en *het* niet meer red.
Tussen speren van geboorte en dood
loop ik spitsroeden in het gras in de zon
en diep van binnen bezwaart mij de bood-
schap dat de dood iederéén overwon.

O mijn korte leven dat ik bevocht
vanaf de aanschaf, nooit was het goedkoop!
(En toch ben jij, handige Lener, bekocht.
Gooi mijn schulden gerust op een hoop.
Die kun jij nu doorstrepen, met fatsoen,
tegen het sterven dat ik heb te doen!)

Edna St.Vincent Millay – Sonnet

Upon this age, that never speaks its mind,
This furtive age, this age endowed with power
To wake the moon with footsteps, fit an oar
Into the rowlocks of the wind, and find
What swims before his prow, what swirls behind
Upon this gifted age, in its dark hour
Rains from the sky a meteoric shower
Of facts ... they lie unquestioned, uncombined,

Wisdom enough to leech us of our ill
Is daily spun; but there exists no loom
To weave it into fabric; undefiled
Proceeds pure Science, and has her say; but still
Upon this world from the collective womb
Is spewed all day the red triumphant child.

ADAMANT – Uur U

En deze tijd, die nooit zich zelf verklaart,
maar wel macht heeft om – van alle plekken
zelfs de maan met voetstappen te wekken,
deze tijd die de wind temt en de aard
van verleden en toekomst verstaat,
ondergaat nu in zijn donkerste uur
een lawine van feiten, hard als een muur.
Die blijven onbevraagd en separaat.

Wijsheid om onze ziekten te helen
wordt dagelijks gesponnen, al bestaat
geen getouw om er stof van te weven.
Wetenschap brengt redding volgens velen,
maar de baarmoeders van de wereldstaat
geven steeds meer babies het leven.

Millay - Sonnet 1. from an Ungrafted Tree

So she came back into his house again
And watched beside his bed until he died,
Loving him not at all. The winter rain
Splashed in the painted butter-tub outside,
Where once the red geraniums had stood,
Where still their rotted stalks were to be seen;
The thin log snapped, and she went out for wood,
Bareheaded, running the few steps between

The house and shed, there, from the sodden eaves
Blown back and forth on ragged ends of twine,
Saw the dejected creeping-jinny vine,
(And one, big aproned, blithe, with stiff blue sleeves
Rolled to the shoulders that warm day in spring,
Who planted seeds, musing ahead to their far blossoming.)

Ze keerde terug en in zijn woning
waakte ze, liefdeloos, aan zijn bed
totdat hij stierf. De winter regen ging
te keer buiten in de boterton - gezet
waar geraniums hadden gestaan;
hun rotte stengels lagen bij de muur.
Toen het vuur uit dreigde te gaan
rende ze om hout bloothoofds naar de schuur.

Daar zag ze de harde wind zijn gang gaan
met een ooit hoog opgebonden klimplant,
die afhing van de doorweekte dakrand.
(en iemand die, blij, met een groot schort aan,
de mouwen opgerold die lentedag,
zaadjes plantte en reeds hun bloei voorzag.)

Millay - Sonnet 2. from an Ungrafted Tree

The last white sawdust on the floor was grown
Gray as the first, so long had he been ill;
The axe was nodding in the block; fresh-blown
And foreign came the rain acrosss the sill,
But on the roof so steadily it drummed
She could not think a time it might not be –
In hazy summer, when the hot air hummed
With mowing, and locusts rising raspingly,

When that small bird with iridescent wings
And long incredible sudden silver tongue
Had just flashed (and yet maybe not!) among
The dwarf nasturtiums – when no sagging springs
Of shower were in the whole bright sky, somehow
Upon this roof the rain would drum as it was drumming now

Het laatste en het eerste zaagsel op
de vloer waren even grijs, zo lang was
hij al ziek, roestend lag de zaag er op.
Binnen stuivend als de deur open was
plensde regen op het dak. Ze wilde
zich nu in die andere tijd wanen -
zomerdagen waarin de lucht trilde
door maaiers en de vlucht van sprinkhanen

Toen die kleine veelkleurige zanger
zijn ongelooflijk zuivere lied in
de waterkers zong (o, die herinnering)

Toen de warme klare lucht niet zwanger
was van stortbuien die huis en groen
belagen zoals ze dat heden doen.

Millay - Sonnet 3 from an Ungrafted Tree

She filled her arms with wood, and set her chin
Forward, to hold the highest stick in place,
No less afraid than she had always been
Of spiders up her arms and on her face,
But to impatient for a careful search
Or a less heavy loading, from the heap
Selecting hastily small sticks of birch,
For their curled bark, that instantly will leap
Into a blaze, not thinking to return
some day, distracted, as of old, to find
Smooth, heavy, round green logs with a wet, gray rind
Only, and notty chunks that will not burn,
(That day when dust is on the wood-box floor,
And some old catalogue,, and a brown, shriveled apple core).

Ze vulde haar armen met houtblokken
opgestapeld tot haar kin, nog even
bang voor spinnen onder haar rokken
of in haar gezicht als toen ze, even
ongeduldig, geen kleinere lading
koos, maar net zo haastig beide handen,
vulde met de takken van haar gading
die met hun krulbast meteen ontbranden,

zich onbewust dat ze ooit haar handen,
verstrooid als vroeger, maar ook oud en nors,
zou vullen met nat hout met groene schors
en met grote stronken die slecht branden,
(Toen ze in de houtkist slechts stof zag,
waarop een verdroogd appelklokhuis lag.).

Millay - Elegy before death

There will be rose and rhododendron
When you are dead and underground;
Still will be heard from white syringes
Heavy with bees, a sunny sound;

Still will the tamaracks be raining
After the rain has ceased, and still
Will there be robins in the stubble,
Brown sheep upon the warm green hill.

Spring will not ail nor autumn falter;
Nothing will know that you are gone,
Saving alone some sullen plough-land
None but yourself sets foot upon;

Saving the may-weed and the pig-weed
Nothing will know that you are dead,—
These, and perhaps a useless wagon
Standing beside some tumbled shed.

Oh, there will pass with your great passing
Little of beauty not your own,—
Only the light from common water,
Only the grace from simple stone!

ADAMANT - **Klaagzang vóór de dood**

De fuchsias en de rozen blijven
ook nadat jij dood bent en begraven;
gegons van bijen in de seringen
zal ook dan nog onze oren laven.

De tamarinde zal blijven druipen,
lang na het eind van elke regenbui,
op de akkers zijn er nog steeds vogels,
en op de heuvels schapen zonder tui.

Lente en winter gaan hun eigen gang;
niets zal weten dat jij bent heengegaan,
behalve dan een stuk somber ploegland,
waarop alleen jijzelf ooit hebt gestaan.

Behalve het mei- en varkenskruid
zal niets weten dat je bent overleden, -
zij, en misschien een nutteloze wagen,
onder een schamel afdak gereden.

O, maar met jouw voorgoed heengaan gaat er
wel meer dan jouw eigen schoonheid heen,
zoals het licht van gewoon water,
en de gratie van gewone steen.

Edna St.Vincent Millay – Dirge Without Music

I am not resigned to the shutting away of loving hearts in the hard ground.
So it is, and so it will be, for so it has been, time out of mind:
Into the darkness they go, the wise and the lovely. Crowned
With lilies and with laurel they go; but I am not resigned.
Lovers and thinkers, into the earth with you.
Be one with the dull, the indiscriminate dust.
A fragment of what you felt, of what you knew,
A formula, a phrase remains,--but the best is lost.
The answers quick and keen, the honest look, the laughter, the love, --
They are gone. They are gone to feed the roses. Elegant and curled
Is the blossom. Fragrant is the blossom. I know. But I do not approve.
More precious was the light in your eyes than all the roses in the world.
Down, down, down into the darkness of the grave,
Gently they go, the beautiful, the tender, the kind;
Quietly they go, the intelligent, the witty, the brave.
I know. But I do not approve. And I am not resigned.

ADAMANT - Treurzang zonder muziek.

Ik kan niet berusten in het opbergen van liefdevolle harten in de harde grond.
Al is het zo, en zal het zo blijven, omdat het sinds mensenheugenis zo is.
Zo gaan de schonen en de wijzen de duisternis in. Gekroond
met lelies en laurier gaan ze, maar ik kan er niet in berusten.
Geliefden en denkers, het graf in met jullie.
Wordt één met het doffe, niet kieskeurige stof.
Een klein deel van wat je voelde, van wat je wist,
een formule, een zin, blijft bewaard - maar het beste gaat verloren.
De snelle scherpe antwoorden, de eerlijke blik, de lach, de liefde, -
zij zijn weg. Ze zijn weg om rozenstruiken te voeden. Hun bloemen met
sierlijk gekrulde bladeren ruiken heerlijk. Ik weet het. Maar ik vind het niet goed.
Het licht in jouw ogen was kostbaarder dan alle rozen in de wereld.
Diep, diep, de diepe duisternis van het graf in
gaan ze rustig, de schonen, de tederen, de aardigen;
gaan ze stilletjes, de slimmen, de grappigen, de dapperen.
Ik weet het. Maar ik vind het niet goed. En ik kan er niet in berusten!

Let Me Die a Youngman's Death

Let me die a youngman's death
not a clean and inbetween
the sheets holywater death
not a famous-last-words
peaceful out of breath death

When I'm 73
and in constant good tumour
may I be mown down at dawn
by a bright red sports car
on my way home
from an allnight party

Or when I'm 91
with silver hair
and sitting in a barber's chair
may rival gangsters
with hamfisted tommyguns burst in
and give me a short back and insides

Or when I'm 104
and banned from the Cavern
may my mistress
catching me in bed with her daughter
and fearing for her son
cut me up into little pieces
and throw away every piece but one

Let me die a youngman's death
not a free from sin tiptoe in
candle wax and waning death
not a curtains drawn by angels borne
'what a nice way to go 'death

Roger Mc Gough

Laat me een jongemannen dood sterven

Ik wil een jongemannen dood sterven
geen nette wijwater
en tussen de lakens dood
geen vredig met de laatste adem
beroemde laatste woorden dood

Als ik 73 ben
en vol tumoren zit
mag ik worden neergemaaid
door een lichtrode sportwagen
op weg naar mijn huis
's morgens na een nachtfeest

Of, als ik 91 ben
en met sneeuw wit haar
in een kappersstoel zit
mogen rivaliserende boeven
met machinepistolen binnenvallen
en mijn rug en buik millimeteren

Of als ik 104 ben
en uit de sexclub ben verbannen
mag mijn maîtresse me in bed
met haar dochter verrassen
en voor haar zoon vrezend
me in kleine stukjes snijden
en die alle op één na weggoeien.

Laat me 'n jongemannen dood sterven
niet 'n zondevrige op de tenen sluipende
langzame waskaarsen dood,
geen dichte gordijnen, door engelen weggedragen
"mooie manier om te gaan" dood.

ADAMANT

<p>Wladimir Nabukov – On translation</p> <p>What is translation? On a platter A poet's pale and glaring head, A parrot's screech, a monkey's chatter, And profanation of the dead. The parasites you were so hard on Are pardoned if I have your pardon, O, Pushkin, for my stratagem: I traveled down your secret stem, And reached the root, and fed upon it; Then, in a language newly learned, I grew another stalk and turned Your stanza patterned on a sonnet, Into my honest roadside prose-- All thorn, but cousin to your rose.</p>	<p>ADAMANT - Over vertalen.</p> <p>Wat is vertaling? Het bleke en woest kijkende dichtershoofd op een schotel, een papagaaischreeuw, het gekwetter van apen; de schending van de doden. De parasieten die jij zo hard viel zijn vergeven, als ik van jou, Pushkin, ook vergiffenis krijg voor mijn kunstgreep: Ik reisde langs je geheime stam tot aan je wortels, waarmee ik mij voedde; vervolgens, in een nieuw geleerde taal liet ik een andere stam groeien en veranderde jouw sonnetten stanza's in mijn eerlijk en alledaags proza – een en al doorn, maar aan jouw roos verwant.</p>
---	--

<p>Alexander Pushkin – The Name.</p> <p>What is my name to you? 'T will die: a wave that has but rolled to reach with a lone splash a distant beach; or in the timbered night a cry ...</p> <p>'T will leave a lifeless trace among names on your tablets: the design of an entangled gravestone line in an unfathomable tongue.</p> <p>What is it then? A long-dead past, lost in the rush of madder dreams, upon your soul it will not cast Mnemosyne's pure tender beams.</p> <p>But if some sorrow comes to you, utter my name with sighs, and tell the silence: "Memory is true - there beats a heart wherein I dwell."</p>	<p>ADAMANT - Mijn naam</p> <p>Wat is mijn naam voor jou? Hij zal sterven: een golf die slechts rees om eenzaam te doven op 'n verre kust ; of een schreeuw in het nachtelijk bos...</p> <p>Tussen de namen op lijsten zal hij een dood spoor nalaten: het ontwerp voor 'n grafspreuk in een onbegrijpelijke taal.</p> <p>Wat is het dan? Een lang-dood verleden, verloren in strómen dromen, het doet geen van Mnemosynes tere pure stralen je ziel raken.</p> <p>Maar als verdriet je overvalt spreek dan zuchtend mijn naam, en zeg de stilte: " Herinnering is echt - daar klopt een hart waarin ik woon".</p>
---	--

H. Nemerov - The line between Prose and Poetry

Sparrows were feeding in a freezing drizzle
That while you watched turned into pieces of snow
Riding a gradient invisible
From silver slant to random, white and slow.
There came a moment that you could't tell
And then they clearly flew instead of fell.

ADAMANT

De grens tussen proza en poëzie.

Mussen scharrelden in 'n vriesregen
die je haast niet in sneeuw zag overgaan,
- van druppels in schuine zilverstralen
tot vlokken - dwarrelend, wit, en langzaam.
Heel even niet, maar dan wist je zeker,
dat ze zweefden, in plaats van te vallen.

Het verschil tussen proza en poëzie.

Mussen scharrelden in 'n vriesregen
die je magisch in sneeuw zag overgaan
- van druppels in schuine zilverstralen
tot vlokken - dwarrelend, wit, en langzaam.
Het wonder dat die druppels beleefden,
toen ze, in plaats van te vallen, zweefden!

Howard Nemerov – The Vacuum.

The house is so quit now
The vacuum cleaner sulks in de corner closet
Its bag limp as a stopped lung, its mouth
Grinning into the floor, maybe at my
Slovenly life, my dog-dead youth.

I lived this way long enough,
But when my old woman died her soul
Went into that vacuum cleaner, and I can't bear
To see the bag swell like a belly, eating the dust
And the whoolen mice, and begin to howl.

Because there is old filth everywhere
She used to crawl, in the corner and under the stair,
I know now how life is cheap as dirt,
And still the hungry hart
Hangs on and howls, biting air.

ADAMANT - De stofzuiger.

Het huis is erg stil nu.
De stofzuiger mokt in de hoekkast
zijn zak slap als een klaplong, zijn bek
grijnst naar de vloer, misschien naar mijn
tobberig leven, mijn morsdode jeugd.

Ik heb lang genoeg zo geleefd.
Maar toen mijn ouwetje stierf, is haar ziel
in die stofzuiger gekropen, en ik verdraag
het niet de zak als 'n buik te zien zwellen,
en jankend vuil en stofvlokken te eten.

Want het oude vuil zit overal - ze kroop
vroeger in de hoeken en onder de trap.
Ik weet nu hoe waardeloos het leven is,
maar nog, gierend naar lucht happend,
houdt het hongerige hart het vol.

<p>Howard Nemerov – The gyroscoop</p> <p>This admirable gadget, when it is Wound on a string and spun with steady force, Maintains its balance on most any smooth Surface, pleasantly humming as it goes. It is whirled not on a constant course, but still Stands in unshivering integrity For quite some time, meaning nothing perhaps But being something agreeable to watch, A silver nearly silence gleaming a still- ness out of speed, composing unity From spin, so that its hollow spaces seem Solids of light, until it wobbles and Begins to whine, and then with an odd lunge Eccentric and reckless, it skids away And drops dead into its own skeleton.</p>	<p>ADAMANT – De gyroscoop</p> <p>Dit bewonderenswaardig apparaat, dat met een draad opgewonden, met vaste kracht gaat tollend, blijft op bijna elk glad oppervlak plezierig zoemend stilstaan. Niet in een vaste koers gelanceerd, blijft het toch een hele tijd sereen stabiel staan, wat misschien niets anders betekent dan dat het een genot voor het oog is. Een zilverige stilheid uit snelheid gepuurd, een vaste vorm door rotatie gevormd, zodat zelfs de holle ruimtes vaste lichtvlakken schijnen. Totdat het wankelt, begint te janken, en dan, met een rare excentrische zwaai, opzij schiet en in zijn eigen geraamte sterft.</p>
<p>Howard Nemerov – The beautiful lawn sprinkler</p> <p>What gives it power makes it change its mind At each extreme, and lean its rising rain Down low, first one and then the other way; In which exchange humility and pride Reverse, forgive, arise, and die again, Wherefore it holds at both ends of the day The rainbow in its scattering grains of spray.</p>	<p>ADAMANT - De prachtige gazon sproeier</p> <p>Wat hem bekrachtigt maakt ook dat elk eind, elk apart, zijn stijgende regen afbuigt naar beneden en dan naar elke kant; waarbij nederigheid met trots wisselt, omkeert, vergeeft, rijst en weer dalend sterft. Zo vangt hij, zowel 's morgens als 's middags de regenboog in zijn gespreide nevel.</p>
<p>Howard Nemerov – Style</p> <p>Flaubert wanted to write a novel About nothing . It was to have no subject And be sustained upon the style alone, Like the Holy Ghost cruising above The abyss, or like the little animals In Disney cartoons who stand upon a branch That breaks, but do not fall Till they look down. He never wrote that novel, And neither did he write another one That would have been called La Spirale, Wherein the hero's fortunes were to rise In dreams, while his walking life disintegrated.</p> <p>Even so, for these two books We thank the master. They can be read, With difficulty, in the spirit alone, Are not so wholly lost as certain works Burned at Alexandria, flooded at Florence, And are never taught at universities. Moreover, they are not deformed by style, That fire that eats what it illuminates.</p>	<p>ADAMANT – Stijl</p> <p>Flaubert wilde een roman schrijven over niets. Hij moest zonder onderwerp alleen door zijn stijl gedragen worden, zoals de Heilige geest boven de afgrond zweeft, of zoals de diertjes in Disney films die op een tak staan die breekt maar niet vallen, tot ze naar beneden kijken. Hij schreef dat boek nooit, net zo min als een ander boek, dat De Spiraal zou hebben geheten, waarin de voorspoed van de held in zijn dromen zou toenemen, terwijl zijn echte leven een puinhoop werd.</p> <p>Even goed bedanken we de meester voor deze twee boeken. Zij kunnen, met moeite, in de geest gelezen worden, en zijn niet zo totaal verloren als sommige in Alexandrië verbrande, of in Florence door het water verloren gegane werken. Bovendien zijn ze niet misvormd door stijl, het vuur dat verteert wat het illumineert.</p>

Sylvia Plath – Face Lift

You bring me good news from the clinic,
Whipping off your silk scarf, exhibiting the tight white
Mummy-cloths, smiling: I'm all right.
When I was nine, a lime-green anesthetist
Fed me banana-gas through a frog mask. The nauseous vault
Boomed with bad dreams and the Jovian voices of surgeons.
Then mother swam up, holding a tin basin.
O I was sick.

They've changed all that. Traveling
Nude as Cleopatra in my well-boiled hospital
shift, Fizzy with sedatives and unusually
humorous,
I roll to an anteroom where a kind man
Fists my fingers for me. He makes me feel something precious
leaking from the finger-vents. At the count of two,
Darkness wipes me out like chalk on a blackboard.
I don't know a thing.

For five days I lie in secret,
Tapped like a cask, the years draining into my pillow.
Even my best friend thinks I'm in the country.
Skin doesn't have roots, it peels away easy as paper.
When I grin, the stitches tauten. I grow backward. I'm twenty,
Broody and in long skirts on my first husband's sofa, my fingers
Buried in the lambswool of the dead poodle;
I hadn't a cat yet.

Now she's done for, the dewlapped lady
I watched settle, line by line, in my mirror—
Old sock-face, sagged on a darning egg.
They've trapped her in some laboratory jar.
Let her die there, or wither incessantly for the next fifty years,
Nodding and rocking and fingering her thin hair.
Mother to myself, I wake swaddled in gauze,
Pink and smooth as a baby.

ADAMANT – Face lift

Je brengt goed nieuws mee van de kliniek,
Je zwiept je zijden sjaal af, de strakke witte
mummiewikkels tonend, en glimlacht: ik voel me goed.
Toen ik negen was, liet een grasgroene anesthesist me naar banaan
smakend gas inademen door 'n kikkermasker. Het draaiërig gewelf
dreunde met slechte dromen en Olympische chirurgengestemmen.
Toen kwam moeder boven drijven, met 'n spuwbak in de hand.
O, wat was ik ziek.

Dat hebben ze allemaal veranderd. Naakt
als Cleopatra in mijn steriele hospitaalhemd,
lichthoofdig van de verdoving
en ongewoon geestig,
word ik naar een wachtkamer gerold, waar een vriendelijke man
mijn vingers tot een vuist balt. Hij maakt dat ik voel alsof
iets kostbaars tussen vingerspleten uit lekt. Bij de tweede tel al
wist het duister mij uit, als krijt op een schoolbord.
Ik weet nergens meer van.

Vijf hele dagen lig ik daar in het geheim.
Afgetapt als een fust, stromen de jaren weg in mijn hoofdkussen.
Zelfs mijn beste vrienden denken dat ik het land uit ben.
De huid heeft geen wortels, ze kan als papier worden afgepeld.
Als ik grijns, trekken de hechtingen, ik groei terug, ik ben twintig -
somber in 'n lange rok op de bank van mijn eerste man,
mijn vingers begraven in de lamsvacht van mijn dode poedel;
een kat had ik toen nog nooit gehad.

Nu is het gedaan met de vrouw met de wangkwabben
die ik lijn na lijn vorm zag krijgen in mijn make-up spiegel.
Het oude kous gezicht, op een maasbol uitgezakt,
hebben ze gevangen in een laboratorium fles, laat haar daarin
maar doodgaan, of de volgende vijftig jaar blijven verwelken.
Knikkend en wiegend en haar dunne haar strelend
ben ik mijn eigen moeder. In gaas gewikkeld word ik wakker,
rosig en glad als een baby.

<p>Richard Wilbur – The writer.</p> <p>In her room at the prow of the house Where light breaks, and the windows are tossed with linden, My daughter is writing a story.</p> <p>I pause in the stairwell, hearing From her shut door a commotion of typewriter-keys Like a chain hauled over a gunwale.</p> <p>Young as she is, the stuff Of her life is a great cargo, and some of it heavy: I wish her a lucky passage.</p> <p>But now it is she who pauses, As if to reject my thought and its easy figure. A stillness greatens, in which</p> <p>The whole house seems to be thinking, And then she is at it again with a bunched clamor Of strokes, and again is silent.</p> <p>I remember the dazed starling Which was trapped in that very room, two years ago; How we stole in, lifted a sash</p> <p>And retreated, not to affright it; And how for a helpless hour, through the crack of the door, We watched the sleek, wild, dark</p> <p>And iridescent creature Batter against the brilliance, drop like a glove To the hard floor, or the desk-top,</p> <p>And wait then, humped and bloody, For the wits to try it again; and how our spirits Rose when, suddenly sure,</p> <p>It lifted off from a chair-back, Beating a smooth course for the right window And clearing the sill of the world.</p> <p>It is always a matter, my darling, Of life or death, as I had forgotten. I wish What I wished you before, but harder.</p>	<p>ADAMANT - De auteur</p> <p>In haar kamer in de boeg van het huis, waar het licht breekt en linden de ramen beroeren is mijn dochter bezig een verhaal te schrijven.</p> <p>Ik stop in het trapportaal, ik hoor achter de gesloten deur het gerammel van schrijfmachine toetsen, alsof een ketting die over 'n reling gehaald word.</p> <p>Zo jong als ze is, de inhoud van haar leven is een grote lading, en 'n deel ervan zwaar. Ik wens haar 'n voorspoedige reis.</p> <p>Maar nu is zij het die stopt; als om mijn gedachte en het makkelijk beeld af te wijzen. Er groeit een stilte, waarin</p> <p>het hele huis aan het denken lijkt, en dan gaat ze weer aan de gang met een salvo toetsaanslagen, en is dan weer stil.</p> <p>Ik denk aan de versufte spreekw die in die zelfde kamer gevangen zat, twee jaar geleden. Hoe we binnenslopen, een raam omhoog schoven</p> <p>en ons terugtrokken, om hem niet bang te maken. En hoe we hulpeloos door de spleet van de deur, 'n uur lang, het slanke, wilde, donkere,</p> <p>maar veelkleurige schepsel tegen het helle glas zagen fladderen, als een handschoen op de vloer of op het tafelblad neervallen,</p> <p>en dan, in elkaar gedoken en bloedend, wachten op het besef om het weer te proberen en hoe blij we waren, toen het, opeens zeker,</p> <p>opvloog van een stoelleuning, in een rechte koers naar het juiste raam en de drempel over, de wereld in.</p> <p>Mijn schat, het is altijd een zaak van leven en dood, zoals ik vergeten was. Ik wens je toe wat ik je altijd heb toegewenst, maar inniger.</p>
---	--

Robert Frost – Range finding

The battle rent a cobweb diamond-strung
And cut a flower beside a ground bird's nest
Before it stained a single human breast.
The stricken flower bent double and so hung.
And still the bird revisited her young.
A butterfly its fall had dispossessed
A moment sought in air his flower of rest,
Then lightly stooped to it and fluttering clung.

On the bare upland pasture there had spread
O'ernight 'twixt mullein stalks a wheel of thread
And straining cables wet with silver dew.
A sudden passing bullet shook it dry.
The indwelling spider ran to greet the fly,
But finding nothing, sullenly withdrew.

ADAMANT – **Schootsveld**

Het schot bewoog een spinrag diamant,
trof dan 'n bloem pal naast een kievitsnest
en werd uiteindelijk een mens funest.
De tere bloem hing dubbel naar een kant.
Een verjaagde vlinder zocht onverpoosd
zijn rustplaats, vond haar duikend op de tast
en klampte er zich fladderend aan vast
En de vogel bezocht alweer haar kroost.

Op de hoge weiden waren die nacht
de koningskaarsenhalmes met een acht-
kantig wiel van bedauwde draad en rag
getooid. Een web dat plotseling bewoog.
De kruisspin rende naar de vlieg omhoog,
maar trok zich stuurs terug toen ze niets zag.

Mary E. Frye – **Epitaph**

Do not stand at my grave and weep;
I am not there. I do not sleep.
I am a thousand winds that blow.
I am the diamond glints on snow.
I am the sunlight in ripened grain.
I am the gentle autumn's rain.
When you awaken in the morning's hush,
I am the swift uplifting rush
Of quiet birds in circled flight.
I am the soft stars that shine at night.
Do not stand at my grave and cry;
I am not there. I did not die.

ADAMANT - **GRAFSCRIFT**

Sta niet aan mijn graf in smart;
daar is mijn ziel niet, noch mijn hart.
Ik ben de waiende winden,
de kwartsglans in sneeuw te vinden,
de herfstregens zo zacht als wijn,
op het rijpe graan de zonneshijn.
In de morgenrust bij jouw ontwaken,
ben ik wat je weet te raken
in stille vogelvluchtspiralen;
's nachts ben ik de sterrenstralen.
Sta niet te treuren bij mijn zerk,-
ik ben overal - de dood te sterk.

R.L. Stevenson- **REQUIEM**

Under the wide and starry sky,
Dig the grave and let me lie.
Glad did I live and gladly die,
And I laid me down with a will.
This be the verse you grave for me,
Here he lies where he longed to be.
Home is the sailor home from the sea,
And the hunter home from the hill.

ADAMANT – **Mijn grafchrift**

Graaf mijn graf en laat me rusten
onder deze wijde sterrenluchten.
Ik leefde graag en ga graag heen,
mijn hoofd leg ik gewillig neer.

Laat mijn graf dit grafchrift dragen:

*Hier ligt waar hij wenste te rusten,
de zeeman weer thuis van de zee,
de jager weer thuis uit de heuvels.*

In Adrian Mitchel – Watch your step – I'm drenched!

Manchester there are a thousand puddles.
Bus-queue puddles poised on slanting paving stones,
Railway puddles slouching outside stations,
Cinema puddles in ambush at the exits,
Zebra-crossing puddles in dips of the dark stripes --
They lurk in the murk
Of the north-western evening
For the sake of their notorious joke,
Their only joke -- to soak
The tights or trousers of the citizens.
Each splash and consequent curse is echoed by
One thousand dark Mancunian puddle chuckles.

In Manchester there lives the King of Puddles,
Master of Miniature Muck Lakes,
The Shah of Slosh, Splendifero of Splash,
Prince, Pasha and Pope of Puddledom.
Where? Somewhere. The rain-headed ruler
Lies doggo, incognito,
Disguised as an average, accidental mini-pool.
He is as scared as any other emperor,
For one night, all his soiled and soggy victims
Might storm his streets, assassination in their minds,
A thousand rolls of blotting paper in their hands,
And drink his shadowed, one-joke life away.

ADAMANT – **De Plassenkoning**

In Manchester zijn wel duizend plassen.
Bushalte plassen op scheve trottoirtegels,
modderige spoorweg plassen buiten de stations,
bioscoop plassen in hinderlaag bij de uitgangen,
zebra pad plassen in de diepte van de zwarte strepen –
Ze liggen op de loer in het duister
van de Noordwestelijke avonden
omwille van hun beruchte grap,
hun enige grap – het doordrenken
van de kousen of broeken van de burgers.
Elke klets en onvermijdelijke vloek heeft als echo
het gegriinnik van duizend donkere Manchesterse plassen.

In Manchester leeft de Plassen Koning,
De Meester van Miniatuur Modder Meren,
de Sjah van de Klets, Praal van de Klots
Prins, Pasha en Paus van het Plassendom.
Waar? Ergens. De heerser met regen in z'n hoofd
ligt verscholen, incognito,
vermomd als een gewone, toevallige mini-plas.
Hij is net zo bang als elke andere keizer,
want op een avond zouden al zijn bevuilde en doordrenkte
slachtoffers moordlustig zijn straten in kunnen stormen,
met duizenden rollen vloeipapier in hun handen,
en zijn ééngrap's leven in de schaduw, zomaar opdrinken.

Anonymous - I'm very well, thank you

There is really not much the matter with me,
I'm just as healthy as I ever will be.
I've got arthritis in both my knees,
and when I talk, I talk with a wheeze.
My pulse is weak and my blood is thin,
but I'm awfully well for the shape that I'm in.

Sleep is denied me, night after night,
but every morning I wake up all right.
With my memory failing and my head in a spin,
I'm awfully well for the shape that I'm in.

Old age is golden, as is always said,
but I doubt that - when I get into bed
with my ears in a drawer, my teeth in a cup
and my eyes on a table until I get up.
And before sleep overtakes me I say to myself:
"Is there anything else I could lay on the shelf?"

The moral is this, as my tale is unfold,
that for you and for me, being that old,
it's better to say "I'm fine" with a grin
than to let folks witness the shape we are in.

A man is not old when his hair goes grey,
a man is not old when his teeth decay;
he is ready for his long, long sleep
when his mind makes appointments his body can't keep.

I get up each morning and dust off my wits
pick up the paper and read the 'obits'.
If my name is still missing I know I'm not dead
so I finish my breakfast and go back to bed.

ADAMANT – Dank je, met mij gaat het goed

Met mij is er echt niet zoveel aan de hand;
al word ik nooit meer een gezondere klant.
In beide knieën heb ik last van artrose
en als ik praat deins jij terug voor mijn halitose.
Mijn pols is zwak en mijn bloed heeft geen pit,
maar voor mijn doen ben ik eigenlijk akelig fit

Nacht na nacht ontgaat mij de slaap,
maar 's morgen ben ik weer voorbij die kaap.
Met een falend geheugen ben ik haast een nitwit
maar voor mijn doen ben ik eigenlijk nog akelig fit.

De oude dag is goud waard volgens de spreuk,
mijn nachtritueel doet daaraan echter afbreuk;
met mijn oren in een la, mijn tanden in een glas
en mijn ogen op tafel, is mijn lijf een karkas.
En voor slaap me verdooft hoor ik me zeggen:
'Wat zou ik nog meer op de plank kunnen leggen?'

De moraal is, zoals mijn verhaal hier ontvouwt,
dat voor jou en voor mij, voor knarren zo oud
het beter is grijnzend te zeggen "Ik ben okee",
dan uit te pakken met ons hele medisch dossier.

Een man is niet oud als zijn haar grijs word,
ook niet als aan zijn gebit steeds meer schort.
Maar hij is toe aan zijn lange, laatste tocht
als zijn geest wil wat zijn lijf allang niet meer mocht!

's Morgens sta ik op en ga mijn gangen na
haal de krant en bekijk eerst de rouwpagina.
Als ik mijn naam niet zie ben ik nog in leven -
kan ik ontbijten en me weer naar bed begeven.

Philip Larkin – *Whitsun Weddings*

That Whitsun, I was late getting away, Not till about
One-twenty on the sunlit Saturday
Did my three-quarters-empty train pull out,
All windows down, all cushions hot, all sense
Of being in a hurry gone. We ran
Behind the backs of houses, crossed a street
Of blinding windscreens, smelt the fish-dock; thence
The river's level drifting breadth began,
Where sky and Lincolnshire and water meet.
All afternoon, through the tall heat that slept
For miles inland,
A slow and stopping curve southwards we kept.
Wide farms went by, short-shadowed cattle, and
Canals with floatings of industrial froth;
A hothouse flashed uniquely: hedges dipped
And rose: and now and then a smell of grass
Displaced the reek of buttoned carriage-cloth
Until the next town, new and nondescript,
Approached with acres of dismantled cars.
At first, I didn't notice what a noise
The weddings made
Each station that we stopped at: sun destroys
The interest of what's happening in the shade,
And down the long cool platforms whoops and skirls
I took for porters larking with the mails,
And went on reading. Once we started, though,
We passed them, grinning and pomaded, girls
In parodies of fashion, heels and veils,
All posed irresolutely, watching us go,
As if out on the end of an event, Waving goodbye
To something that survived it. Struck, I leant
More promptly out next time, more curiously,
And saw it all again in different terms:
The fathers with broad belts under their suits
And seamy foreheads; mothers loud and fat;
An uncle shouting smut; and then the perms,
The nylon gloves and jewellery-substitutes,
The lemons, mauves, and olive-ochres that
Marked off the girls unreally from the rest.

ADAMANT - *Pinkster Bruiloften*

Die Pinksteren kon ik er pas laat tussenuit,
pas tegen half twee
vertrok mijn drie kwart lege trein,
op die zonnige zaterdag,
met alle ramen open, alle banken heet
en alle besef van haast verdwenen.
We reden langs de achterkant van huizen,
kruisten een straat vol verblindende autoruiten,
en roken de viskaai, daar
waar de drijvende breedte van de rivier begon,
waar lucht en water en Lincolnshire elkaar raken.

De hele middag maakten we, vaak stoppend,
een langzame zuidwaartse bocht, door de hitte
die tot mijlen in het binnenland sliep.
Weidse boerderijen kwamen langs,
vee dat haast geen schaduw wierp
en kanalen waarin industrieschuim dreef.
Een kas flitste eigenzinnig, hagen rezen en daalden,
en nu en dan verdrong de geur van gras
de stank van de stoffering,
tot de volgende stad, nieuw en onbeduidend
eraan kwam met hectaren gesloopte auto's.

In het begin merkte ik de herrie niet die de
trouwpertijen maakten bij elk station dat we aandeden.
Door de zon verdwijnt de belangstelling voor wat in de
schaduw gebeurt en het gejoel en gegil langs de lange
koele perrons zag ik aan voor kruiers die met de post
dolden, en ging door met lezen.
Maar toen we weer vertrokken, reden we langs hen,
ginnegappende en opgemaakte meiden
in mode karikaturen, hakken en sluiers, allemaal
in weifelende houding, naar ons vertrek kijkend,

alsof ze aan het eind van een gebeurtenis,
vaarwel wuifden naar iets dat het overleefd had.
Getroffen, leunde ik de volgende keer meer bewust
naar buiten, nieuwsgieriger,
en zag alles weer opnieuw in 'n andere versie:
vaders met een riem onder hun goeie pak
en gerimpelde voorhoofden, drukke en dikke moeders;
een oom die gore taal riep, en dan de permanentjes, de
nylon handschoenen, de imitatie juwelen, en de
citroen, paars en oker/olijf kleuren, die de meisjes
onwerkelijk van de anderen onderscheidde.

Yes, from cafés and banquet halls up yards, and bunting dressed
coach-party annexes, the wedding-days

Were coming to an end. All down the line

Fresh couples climbed aboard: the rest stood round;

The last confetti and advice were thrown,

And, as we moved, each face seemed to define

Just what it saw departing: children frowned

At something dull; fathers had never known

Success so huge and wholly farcical;

The women shared

The secret like a happy funeral;

While girls, gripping their handbags tighter, stared

At a religious wounding. Free at last,

And loaded with the sum of all they saw,

We hurried towards London, shuffling gouts of steam.

Now fields were building-plots, and poplars cast

Long shadows over major roads, and for

Some fifty minutes, that in time would seem

Just long enough to settle hats and say

I nearly died,

A dozen marriages got under way.

They watched the landscape, sitting side by side

- An Odeon went past, a cooling tower, And

someone running up to bowl - and none

Thought of the others they would never meet

Or how their lives would all contain this hour.

I thought of London spread out in the sun,

Its postal districts packed like squares of wheat:

There we were aimed. And as we raced across

Bright knots of rail

Past standing Pullmans, walls of blackened moss

Came close, and it was nearly done, this frail

Travelling coincidence; and what it held

stood ready to be loosed with all the power

That being changed can give. We slowed again,

And as the tightened brakes took hold, there swelled

A sense of falling, like an arrow-shower

Sent out of sight, somewhere becoming rain.

Ja, vanuit cafés, plattelands feestzalen, en bont
versierde bus remises, waren de trouwdagen aan hun
eind aan het komen. Het hele traject klommen nieuwe
stellen aan boord, de rest stond eromheen;
de laatste confetti werd gestrooid,
de laatste adviezen gegeven, en toen we vertrokken
scheen elk gezicht precies uit te drukken wat
het zag vertrekken : de kinderen fronsten naar
iets saais, de vaders hadden nooit

zo'n groot en totaal absurd succes gekend;
de vrouwen deelden het geheim als van een gelukkige
begrafenis; terwijl meisjes,
hun tasjes steviger vastklemmend,
naar een godsdienstige verwonding staarden.
Eindelijk vrij,
en vol met alles wat zij zagen, snelden we richting
London, wolken stoom uitblazend.
Nu werden akkers bouwterreinen, en wierpen
populieren hun schaduw over hoofdwegen,
en gedurende een minuut of vijftig, net lang genoeg

lijkt het om de hoeden op te bergen en te zeggen

Ik ging bijna dood

was een dozijn huwelijken van start gegaan.

Naast elkaar gezeten, keken ze naar het landschap, -

een Odeon kwam langs, een watertoren,

en iemand die ging bowlen –

en niemand dacht eraan dat ze de anderen

nooit meer zouden zien

of hoe dit uur een deel van ieders leven zou blijven.

Ik dacht aan London onder de zon uitgespreid, in
postdistricten opgedeeld als vierkante graanvelden:

daar gingen we op af.

En toen we over glanzende spoorwissels snelden,

langs stilstaande slaapwagens,

kwamen zwart bemoste muren dichterbij

en was ze bijna voorbij, deze tere samenloop van

reisomstandigheden; en haar bestanddelen

stonden klaar om los te breken

met al de kracht die veranderd zijn kan geven.

We minderden nog meer snelheid en toen de

aangetrokken remmen grip kregen, ontstond

een gevoel van vallen, als een pijlenregen

uit het zicht geschoten, die ergens in regen verandert.